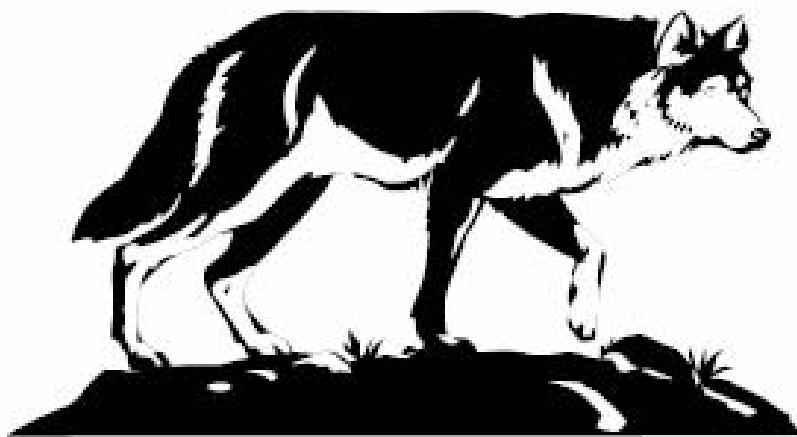

พวกสุนัขป่า

มุ่งห่ม

คูจแกะ

บรรณาธิการ

พระเจ้าต้องสนใจเกี่ยวกับพวกครูสอนเท็จเป็นพิเศษ เพราะว่ามีคำเตือนมากในพระคำของพระองค์ต่อนักล่าเหยื่อเหล่านี้ แม้กระทั่งในพันธสัญญาเดิม มีคำหนุนใจมากมายเกี่ยวกับพวก ครูสอนเท็จ “นี่แน่ะ พระยะโฮวาได้ตรัส เราจะต่อสู้เขาทั้งหลายที่ได้ทำนายนความผิดเท็จ และได้บอกความผิดนั้นให้คนทั้งปวงฟัง และได้กระทำให้ไพร่พลของเราผิดโดยความมุสาของเขา และโดยการอวดของเขา แต่เราไม่ได้ใช้เขาให้ไป และเราไม่ได้สั่งเขา . . .” (ยเรย. ๒๓.๓๒) “เมื่อผู้พยากรณ์จะกล่าวในนามแห่งพระยะโฮวา ถ้ามิได้เป็นไปตามคำของผู้กล่าว ข้อนั้นพระยะโฮวามิได้ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นได้อาจกล่าวเอง เจ้าทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย” (อพย. ๑๘.๒๒)

ในพันธสัญญาใหม่ คำเตือนเหล่านี้ได้รับการทบทวนใหม่และเน้นอีก “ดูก่อนพวกที่รัก อย่าเชื่อวิญญาณทั้งปวง แต่ว่าจงพิสูจน์ดูวิญญาณนั้น ๆ ว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลกแล้ว” (๑ ยส. ๔.๑) “แต่เราได้มีผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไพร่นั้น เช่นกับจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านทั้งหลาย” (๒ ปต. ๒.๑)

ลักษณะของผู้สอนเท็จ

ไม่เพียงแต่มีคำเตือนจากพระคำของพระเจ้าต่อพวกครูสอนเท็จ แต่มีคำเตือนเกี่ยวกับลักษณะที่พวกคนเหล่านี้ทำงานของพวกเขาด้วย นักเรียนพระคัมภีร์ส่วนมากรู้ถึงคำเตือนมากกว่าวิธีการต่าง ๆ ให้เราให้ความสนใจถึงวิธีการที่พวกครูสอนเท็จเหล่านี้ประสบความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของพวกเขาได้อย่างไร ยูดาข้อที่ ๔ พูดว่า “เพราะว่ามีบางคนเล็ดลอดเข้ามา” ความหมายคือ เข้ามาทางประตูด้านข้าง พวกเขาแอบคลานเข้าโดยไม่เป็นที่สังเกต พวกเราทุกคนน่าจะรู้ว่าครูสอนเท็จไม่เข้ามาทางประตูที่ประชุมพร้อมกับป้ายแขวนไว้ที่คอหรือทาสีเตือนไว้ที่หน้าผากของพวกเขา ไม่มีใครพูดว่า “ผมเป็นครูสอนเท็จ และผมมาที่นี่เพื่อจะทำลายสันติสุขและความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคริสตจักร” ในทางตรงกันข้าม นุ่งห่มตัวพวกเขาเป็น “คนรับใช้ของความชอบธรรม” (๒ กธ. ๑๑.๑๕)

พวกครูสอนเท็จชอบที่จะทำงานอยู่เบื้องหลังฉาก จนกระทั่งพวกเขารวบรวมการสนับสนุนอย่างเพียงพอแล้วพวกเขาจะเคลื่อนไหว พวกนี้รู้อยู่เสมอว่าความเชื่อของพวกเขา เป้าหมายและวัตถุประสงค์ไม่สอดคล้องกับคริสตจักร แต่พวกเขาจะทำงานอย่างเงียบ ๆ และสม่ำเสมอเพื่อจะได้คนมาเข้าเป็นพวก พวกนี้เรียนที่จะเก็บความคิดของพวกเขาไว้เงียบ ๆ จนพวกเขาได้เป็นที่ยอมรับแล้วและมีผู้ติดตาม เมื่อนั้นแหละ ซึ่งเป็นกฎตายตัว พวกเขาถึงค่อยพูดอย่างเปิดเผยถึงจุดยืน และหลอหลอมที่ประชุมตามแบบฉวยของพวกเขานั่นเอง อัครสาวกเปาโลเตือน “เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในท่ามกลางท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย” (กจ. ๒๐.๒๙)

ไม่มีใครที่พูดด้วยทัศนวิสัยอย่างชัดเจนถึงวิธีการของพวกครูสอนเท็จยิ่งกว่าตัวเองค์พระผู้เป็นเจ้าเอง พระเยซูตรัสว่า “ท่านทั้งหลายจงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มากาท่านนุ่งห่มตุ๊กตา แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า” (มธ. ๗.๑๕) สุนัขป่ามันล่าแกะเป็นเหยื่อ แต่ว่าพวกเขาดูไม่เหมือนกับกำลังทำอย่างนั้นเพราะว่าพวกเขานุ่งห่มหนังแกะอยู่ แต่ที่ดูเหมือนกับแกะแท้จริงเป็นสุนัขป่าที่หิวกระหาย ตะกอละและโลกที่จะมีอำนาจ “เจ้าทั้งหลายในท่ามกลางเมืองนั้นเป็นดังหมาไนที่ฉีกเหยื่อ (เนื้อสัตว์) เพื่อให้โลहितไหล เพื่อจะทำลายจิตวิญญาณทั้งปวง เพื่อจะได้สมบัติด้วยการเบียดเบียน” (ยอค. ๒๒.๒๗) แรงจูงใจของครูสอนเท็จอาจจะไม่ใช่เพื่อจะได้เงินเสมอไป มันอาจจะเพื่ออำนาจ เกียรติ ความสนใจ การเป็นที่ยอมรับหรือการยกย่องสรรเสริญของมนุษย์ อย่างไรก็ตามในที่สุดผลของคำสอนเท็จไม่ใช่เพื่อทำให้ผู้เชื่อบริบูรณ์ขึ้น ครูสอนเท็จเพียงใช้แกะเพื่อตอบสนองความปรารถนาของตัวเอง

คำเตือนให้ระวังสำหรับปัจจุบันนี้

คริสเตียน นักเทศน์และผู้ปกครองทุกคนควรจะมีระมัดระวังในวันของตัวเอง ไม่มีเวลาไหนที่คริสตจักรเสี่ยงมากที่สุดเท่ากับการเลือกผู้ปกครองใหม่หรือเลือกนักเทศน์ใหม่ ผู้ปกครองไม่ควรจะได้รับเลือกเพียงเพราะว่าเขาประสบความสำเร็จในด้านธุรกิจ ประสบความสำเร็จอย่างโลกหรือได้รับการนับถือจากสังคม คุณสมบัติเหล่านี้น่าชื่นชมแต่มันเป็นสิ่งที่สำคัญจริงๆที่ผู้ปกครองเป็นนักเรียนแห่งพระคำด้วย สามารถต่อสู้กับผู้หากำไร และสามารถที่จะรู้ถึงการหลงไปจากความเชื่อ พวกเรามีชีวิตอยู่ในวันแห่งการหลงจากความเชื่อ หน้าที่ของพวกเขาผู้ปกครองที่ต้องดูแลฝูงแกะของพระเจ้าเป็นเรื่องเป็นเรื่องตายในช่วงเวลาที่เรามีชีวิตอยู่นี้

พวกนักเทศน์แห่งพระกิตติคุณต้องได้รับการคัดเลือกเนื่องจากความรู้ของพวกเขาในพระคำและความรักของพวกเขาต่อความจริง มันเป็นเรื่องที่ดีที่หาใครสักคนที่เป็นกันเอง ชอบได้ง่ายและพูดเก่งและด้วยโวหารดี แต่ครูสอนเท็จจึงมีความสามารถมากยิ่งขึ้นทำให้เขาเป็นอันตรายมากเท่านั้น เขาจะใช้ตะลันต์ที่จะโน้มน้าวและนำคนที่เชื่อได้ง่ายได้ ขอพระคุณพระเจ้าสำหรับนักเทศน์แห่งพระกิตติคุณที่ไม่ใช่สุนัขป่าและรั้วจาง แต่เป็นคนที่มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวคำของพระเจ้าโดยปราศจากความกลัว” (ฟป. ๑.๑๔)

วิวัฒนาการของการหลงไปจากความจริง

เมื่อคริสตจักรริชแลนด์ฮิลล์ใน ฟอर्थเวิร์ธ เท็กซัส (Richland Hills, Fort Worth, Texas) ยื่นข้อบังคับของการก่อตั้งกับเลขาธิการรัฐเท็กซัสเมื่อวันที่ ๒ พฤศจิกายน ๑๙๖๗ ไม่มีความสงสัยว่าคริสตจักรยื่นอยู่ตรงไหน มันถูกตั้งขึ้นสำหรับวัตถุประสงค์ของการส่งเสริมและสนับสนุนการศาสนา การนมัสการของพระเจ้าและคริสเตียนตามที่สอนโดยพันธสัญญาใหม่ ... มันเป็นที่เข้าใจว่าหลักการขั้นพื้นฐานของการร่วมตัวนี้และการนมัสการทางศาสนาและการศึกษาทำการในการเกี่ยวพันตามนี้ จะในทุกด้าน ตามแบบที่สอนและตัวอย่างที่บรรจุในส่วนของพระคัมภีร์บริสุทธิที่เป็นที่รู้จักว่าพันธสัญญาใหม่ โดยปราศจากการเพิ่มหรือลดจาก ... “(การเน้นเป็นการจัดทำ) ตามมาตรา ๔ (อี) เขียนว่า “นั่นไม่มีเครื่องดนตรีชนิดใด ๆ ทั้งสิ้น ที่จะเอามาใช้เกี่ยวกับการนมัสการร้องเพลงหรือการนมัสการหรืองานทำโดยหรือทำการโดยคริสตจักรดังกล่าวหรือกลุ่มศาสนา” (การเน้นเป็นการจัดทำ) ในมาตรา ๕ มันเขียนจัดไว้เพิ่มเติมว่า “ในกรณีที่มีผู้ปกครองของการรวมตัว ไม่ว่าจะเป็นเวลาใดที่ล้มเหลวที่รับคำสอนของพันธสัญญาใหม่เช่นดังที่กล่าวไว้ในมาตราสี่ ณ. ที่นี้เสร็จแล้วตามการตัดสินใจของผู้ปกครองส่วนมากของการร่วมตัว เขาโดยอัตโนมัติกลายเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ และหลุดจากการเป็นผู้ปกครองของการรวมตัว” จากภาษาตามข้างต้น มันปรากฏให้เห็นว่าคริสตจักรริชแลนด์ฮิลล์ยื่นข้อต่ออย่างเข้มแข็งในการต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ จนถึงระดับที่ทำให้ผู้ปกครองหมดคุณสมบัติถ้าล้มเหลวในการรักษาข้อกำหนดนี้

มีเอกสารอีกฉบับหนึ่งที่ยื่นต่อเลขาธิการรัฐเมื่อวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๑๙๙๔ ให้ชื่อไว้ว่า “ปรับปรุงและกำหนดใหม่ มาตราใหม่ของการรวมตัว” มันประกาศว่า เอกสารฉบับนี้แทนมาตราเดิมในการก่อตั้งการรวมตัว ภายใต้มาตรา ๔ มันเขียนว่า “วัตถุประสงค์ของการรวมตัวก่อตั้งกันขึ้นเพื่อร่วมกันทำการนมัสการทางศาสนาและส่งเสริมการพัฒนาทางวิญญาณและความสุขของบุคคล” ในมาตรา ๕ ตอน ๖ ได้ให้คำจำกัดความที่พูดถึงสมาชิกของกลุ่มหรือกายว่าเป็นผู้ที่ได้รับการจุ่มในน้ำในพระนามของพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อได้รับการยกโทษบาป ... ร่วมประชุมกันในวันแรกของสัปดาห์ทุกสัปดาห์เพื่อให้เกียรติพระเจ้าและหนุนใจทางวิญญาณให้กันและกันโดยรักษาการทำพิธีศีลระลึก โดยศึกษาพระคัมภีร์ โดยการถวายทรัพย์ โดยการอธิษฐานต่อพระเจ้า และโดยการร้องเพลงสรรเสริญและหนุนใจโดยปราศจากการใช้เครื่องดนตรี” (การเน้นเป็นการจัดทำ) ดังนั้นเป็นเวลา ๒๗ ปีจาก ๑๙๖๗ ถึง ๑๙๙๔ คริสตจักรริชแลนด์ฮิลล์บริหารงานด้วยนโยบายที่ชัดเจนว่า จะไม่มีเครื่องดนตรีใช้ในการนมัสการ ในการแก้ไขและประกาศมาตราในการร่วมตัวใหม่ประกาศอย่างไม่กำกวมว่า “ร้องเพลงของสรรเสริญ” จะเป็น “โดยปราศจากการใช้เครื่องดนตรี” การยืนยันความเชื่อคงดำรงอยู่ต่อไปจนถึงพฤศจิกายน ๑๖, ๒๐๐๖ ในเวลานั้นจึงมีการยื่นแก้ไขอันอื่น

การแก้ไขใหม่นี้ลบทิ้งมาตรา ๕ ตอน ๖ ทั้งหมดและเอามาตรา ๖ ใหม่เข้ามาแทนซึ่งได้จัดส่วนที่เกี่ยวข้องกับปัญหา “พวกสมาชิก ... ซึ่ง ... ได้รับการจุ่มในน้ำในพระนามพระบิดา พระบุตรและพระวิญญาณบริสุทธิ์เพื่อได้รับการยกโทษบาป ... ผู้ซึ่งประชุมทุกอาทิตย์ที่จะถวายเกียรติพระเจ้า และหนุนใจด้านวิญญาณของแต่ละคน โดยการถือรักษาพิธีศีลระลึก ศึกษาพระคัมภีร์ ถวายทรัพย์ อธิษฐานต่อพระเจ้า และร้องเพลงสรรเสริญและหนุนน้ำใจ” นี่เป็นครั้งแรกในช่วงเกือบสี่สิบปีในบทบังคับของการรวมตัวกัน *ลบ* ข้อกำหนดที่ประกาศว่า การนมัสการจะเป็น “โดยปราศจากการใช้เครื่องดนตรี” มันไม่ได้ใช้เวลานานนักในการกระทำ ภายในเวลา สามวันหลังจากที่ยื่นคำร้องขอเปลี่ยนแปลง มันได้รับการประกาศให้ที่ประชุมคริสตจักรว่าจะมีการนมัสการที่ใช้เครื่องดนตรีและทำพิธีศีลระลึกในคืนวันเสาร์ พวกผู้ปกครองได้แยกความเชื่อกับคนเหล่านั้นที่ก่อตั้ง-สร้าง-เสียสละสำหรับคริสตจักรสำหรับสี่สิบปีแรกของการมาอยู่เพื่อจะรวมตัวกันใหม่? เหตุการณ์เหล่านี้ถูกนำมานับใหม่เพื่อสมาชิกทุกคนแห่งกายของพระคริสต์จะได้เห็นภาพอย่างชัดเจนของการหลงไปจากความจริง

บรรณาธิการ

ตอบโต้การปกป้องจากการใช้เครื่องดนตรี

แอลเลน อี ไฮเออร์ส (Alan E. Highers)

หนังสือพิมพ์คริสเตียนครอนิเคิล (Christian Chronicle, มกราคม ๒๐๐๗) รายงานว่า คริสตจักรของพระคริสต์รีชแลนด์ฮิลล์ในฟอร์ทเวิร์ธ เท็กซัส ได้ตัดสินใจ “เพิ่มการนมัสการด้วยเครื่องดนตรีในที่ประชุมกับพิธีสวดระลึกในคืนวันเสาร์” ตามครอนิเคิล ริค แอทชลีย์ (Rick Atchley) ได้รับการกล่าวถึงว่าเป็น “นักเทศน์อาวุโส” ของคริสตจักรพูดว่า “รีชแลนด์ฮิลล์ต้องให้แผ่นดินของพระเจ้าและราชกิจของพระคริสต์เหนือความหวงใยกับการเปลี่ยนแปลงที่อาจจะทำให้ยอมรับหรืออิทธิพลของคริสตจักรต้องเจ็บกับพวกคริสตจักรของพระคริสต์” ท่านกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ารีชแลนด์ฮิลล์คือสัตย์ที่สุดต่อพระคำของพระเจ้าและราชกิจของพระคริสต์ พวกเราต้องเป็น ทั้ง/และ คริสตจักรเกี่ยวกับการใช้เครื่องดนตรีและการสรรเสริญด้วยการร้องเพลง (a cappella — อะ คัพเพลล่า)” ครอนิเคิลวาดภาพแอลชลีย์ว่าเป็นเช่น “ผู้นำระดับประเทศในความพยายามที่จะประสานสายสัมพันธ์กับพวกคริสเตียนเซิร์ชที่ใช้เครื่องดนตรี”

ในบทเรียนที่เทศน์ที่รีชแลนด์ฮิลล์เมื่อวันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๐๐๖ ริค แอทชลีย์ได้บอกว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสกับเขาและได้เปิดเผยให้เขาว่า มันเป็นเรื่องที่ผิดในการต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี หลังจากที่เขาเปิดเผยถึง “การสำแดง” ของเขาจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ หลังจากนั้นริคแสวงหาการที่จะปกป้องจากพระคัมภีร์สำหรับการตัดสินใจที่รีชแลนด์ฮิลล์ ในฉบับนี้ของ “พระแสงวิญญาณ” (THE SPIRITUAL SWORD) พวกเราขอเสนอที่จะตอบโต้แย้งและการปกป้องที่เขาได้ยกมาและชี้ให้เห็น ในความเป็นจริง เขาได้ละทิ้งไปจากความเชื่อที่ครั้งหนึ่งได้มอบไว้แล้ว (ยด. ๓) ผู้ปกครองของรีชแลนด์ฮิลล์ได้ทรยศต่อมรดกที่ได้รับในการที่พวกเขาได้สนับสนุนและล้มเหลวในการดูแลฝูงแกะของพระเจ้า (กจ. ๒๐.๒๘-๓๑) การปกป้องของการใช้เครื่องดนตรีในอดีต

ความพยายามของรีชแลนด์ฮิลล์เป็นเพียงอีกบทหนึ่งในรายการที่ยาวของความพยายามที่จะปกป้องการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ สิ่งที่ควรแก่การสังเกตก็คือว่าเป็นหลายวิธีที่ได้พยายามนำมาใช้ เมื่ออันหนึ่งล้มเหลว พวกกระบอกเสียงและพวกนักปกป้องของการใช้เครื่องดนตรีก็จะหมุนไปใช้วิธีการโต้แย้งในเส้นทางอื่น มีการศึกษาอย่างแน่วแน่ที่พร้อมจะจ่ายทุกอย่างเพื่อรักษาการใช้เครื่องดนตรีถึงแม้ว่าจะมันจะเป็นเหตุของการแตกแยกและความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และมีประวัติศาสตร์อันยาวนานในความพยายามต่างๆในการโต้แย้ง แต่ทุกครั้งข้อโต้แย้งในการปกป้องไม่ประสบความสำเร็จ ความพยายามเหล่านี้สามารถแบ่งออกเป็นลักษณะพวกนี้

๑. ได้รับอำนาจจากพระคัมภีร์ ความพยายามทั้งหมดในตอนแรกที่จะปกป้องการใช้เครื่องดนตรีจะอ้างถึงพระคัมภีร์ เจ แครรอล สตาร์ค (J. Carroll Stark) ยืนยันในการโต้ว่าที่กับ โจ เอส วอร์ลิก (Joe S. Warlick) ในปี ๑๙๐๓ ที่เฮ็นเดอร์สัน รัฐเท็นเนสซี — “พระคำของพระเจ้าให้อำนาจในการใช้เครื่องดนตรีสำหรับการสรรเสริญในคริสตจักรของพระเยซูคริสต์” ข้อโต้แย้งต่างๆมาจากพระคัมภีร์เดิม จากการที่พระเยซูและพวกอัครสาวกอยู่ในวิหาร จากการอ้างว่ามีพิณในสวรรค์ และจากข้อพระคัมภีร์อื่นๆที่ทำให้การใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรถูกต้อง

๒. เรียกร้องโดยภาษากรีก ในปี ๑๙๒๐ โอ อี เพนย์ (O. E. Payne) ของคริสเตียนเซิร์ชพิมพ์หนังสือชื่อเรื่อง “เครื่องดนตรีถูกต้องตามพระคัมภีร์” (Instrumental Music Is Scriptural) เขาขยายการโต้แย้งในการใช้เครื่องดนตรีว่าถูกเรียกร้องให้ใช้โดยคำภาษากรีก — พซัลโล (Psallo) เขาพูดว่า “เครื่องดนตรีมีอยู่ในคำว่า พซัลโล” และ “มันบังคับใช้” ตามทฤษฎีของเพนย์ คนใดคนหนึ่งไม่สามารถเชื่อฟังพระเจ้าได้โดยปราศจากเครื่องดนตรี พวกนักเทศน์ของคริสเตียนเซิร์ชตอนแรกดีใจกันใหญ่กับหนังสือของเพนย์ พวกเขาคิดว่าจะไม่มีใครตอบได้ เอส เอส แลพพิน (S. S. Lappin) อดีตบรรณาธิการของคริสเตียนสแตนดาร์ด (Christian Standard) เรียกมัน “เป็นวิธีการทางวรรณกรรมที่ดีที่สุดของเรื่องนี้เท่าที่เขาเคยได้เห็นมา” มันเป็นเพราะการหมุนเวียนของหนังสือของเพนย์ซึ่งในที่สุดนำไปถึงการโต้ว่าที่โด่งดังระหว่าง เอ็น บี ฮาร์ดแมน (N. B. Hardeman) และ โอว่า เอ็ม บอสเวลล์ (Ira M. Boswell) ซึ่งจัดในห้องประชุมรายแมน ในแนชวิลล์ (Ryman Auditorium, Nashville) ดูคำนำในหนังสือโต้ว่าที่โดย เอฟ บี ซรากเลย์, F. B. Srygley) ไม่สามารถต้านคำสรรเสริญและ

ความชื่นชมที่เทให้กับหนังสือของเพนย์ได้ทั้งหมดแต่อย่างไรก็ตาม ตั้งแต่การโต้วาทีจนถึงปี ๑๙๒๓ ผู้ส่งเสริมการใช้เครื่องดนตรีก็หมดความกระตือรือร้นสำหรับหนังสือของเพนย์และแซมเปียนของพวกเขาไม่ยอมยืนยันต่อสู้เพื่อวิถยานิพนธ์ของเขาอีก

๓. **อนุญาตโดยภาษากรีก** ตั้งแต่การโต้วาทีระหว่างฮาร์ดีแมน-บอสเวลล์ พวกผู้สนับสนุนซึ่งเคยกระตือรือร้นกับหนังสือของเพนย์ เริ่มมองเห็นผลของมัน ถ้าหากเครื่องดนตรีรวมอยู่ในคำภาษากรีก เมื่อนั้นเครื่องดนตรีไม่ใช่เป็นเพียงแค่อนุญาตแต่ว่ามันเรียกร้องให้ใช้ นั่นคือสิ่งที่เพนย์ใช้ในการโต้แย้ง เขายืนยันว่าคนหนึ่งคนใดจะพาลโลโดยปราศจากเครื่องดนตรีไม่ได้เหมือนกับคนหนึ่งคนใดจะรับบัพติศมาโดยการไม่จุ่มไม่ได้ นี่ไม่ใช่เป็นเพียงการพิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีถูกต้อง (ซึ่งเป็นสิ่งที่พวกสนับสนุนทั้งหมดตั้งต้นที่จะทำ) แต่มันจะรวมถึงการบังคับให้ใช้เครื่องดนตรีด้วย (ซึ่งแน่นอนเป็นสิ่งที่พวกเขาไม่ต้องการทำ) เปาโลและซีลาร์้องเพลงในคุก (กจ. ๑๖.๒๕) แต่ไม่มีใครที่จะโต้แย้งว่าพวกเขามีเปียโนหรือออร์แกนในคุก ปราศจากเครื่องดนตรีตามใช้น้ำมันในการโต้แย้งของเพนย์ พวกเขาที่เท่ากับละเมิดคำสั่งของพระเจ้า ดังนั้นถึงแม้ว่าหนังสือของเพนย์จะแพร่กระจายซึ่งเป็นเหตุของการโต้วาทีระหว่างฮาร์ดีแมน-บอสเวลล์ บอสเวลล์เองไม่ต้องการมีส่วนกับมันและปฏิเสธที่จะเป็นฝ่ายยืนยันข้อเสนอของเพนย์ เขาเอาจุดยืนที่ว่าเครื่องดนตรีนั้นได้รับอนุญาตหรืออนุโลมโดยคำภาษากรีกพาลโลแทน แต่ไม่ได้เรียกร้องให้ต้องใช้ ในความพยายามนี้เขาได้ทำการโต้แย้งจากภาษากรีก ภราดรฮาร์ดีแมนต้นให้เขาตอบตลอดการโต้วาทีให้อธิบายว่า คนหนึ่งคนใดจะมีสการได้ด้วยวิธี “มีและไม่มี” เครื่องดนตรีได้อย่างไรถ้าหากคำภาษากรีกว่าพาลโลรวมถึงเครื่องดนตรี นี่เป็นสภาวะที่กลืนไม่เข้าคายไม่ออกของบอสเวลล์ที่เขาไม่สามารถที่จะทำให้ตัวเองหลุดออกมาได้

๔. **เป็นแต่เครื่องช่วย** เริ่มในปี ๑๙๕๐ พวกคนอย่างเช่น เบอร์ตัน ดับเบิลยู บาร์เบอร์ (Burton W. Barber) และ จูเลียน โอ ฮันท์ (Julian O. Hunt) เริ่มประกาศชวนเชื่อความคิดเห็นว่าเครื่องดนตรีไม่ใช่อยู่ “ในการนมัสการ” แต่เป็นเพียงแค่เครื่องช่วยในการนมัสการ อย่างเช่นไม้เท้าเป็นเครื่องช่วยในการเดิน และแว่นตาเป็นเครื่องช่วยให้คนเห็น ดังนั้นเครื่องดนตรีเป็นเครื่องช่วยในการร้องเพลง บาร์เบอร์ ฮันท์และเพื่อนร่วมงานของพวกเขาโต้แย้ง พวกเขาพยายามที่จะทำให้เครื่องดนตรีใส่อยู่ในพวกเดียวกันกับหนังสือเพลง ระบบเครื่องเสียงและหลอดไฟ จี เค วอลล์ (G. K. Wallace) ทำการโต้วาทีกับพวกชวนเชื่อว่า “เป็นแต่เครื่องช่วยเท่านั้น” และทำมันได้ชี้ให้เห็นว่าไม้เท้าไม่ได้เพิ่มสารอะไรเข้าไปในการเดิน และแว่นตาไม่ได้เพิ่มสารอะไรเข้าไปในการมอง แต่เครื่องดนตรีเพิ่มสารอื่นเข้าไปในการนมัสการ เมื่อคนหนึ่งคนใดใช้หนังสือเพลง เขายังคงร้องเพลงเท่านั้น เมื่อคนหนึ่งใช้ระบบเครื่องเสียง เขายังคงสอนอยู่ หลอดไฟไม่ได้เป็นการกระทำเพิ่มเข้าไปในการทำการนมัสการในที่ประชุม แต่เมื่อใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ บางสิ่งได้เพิ่มเข้าไปกับการร้องเพลง มันเป็นการเพิ่มสารเข้าในการนมัสการซึ่งไม่มีอำนาจจากพระเจ้าหรืออำนาจจากพระคัมภีร์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ ให้แต่ละคนสังเกตว่าการโต้แย้งการใช้เครื่องดนตรี เปลี่ยนโครงสร้างของการโต้แย้งจากคำในภาษากรีกพาลโลเรียกร้องการใช้เครื่องดนตรี เป็นคำภาษากรีกอนุญาตให้ใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ พอถึง ๑๙๕๐ มันโต้แย้งว่าการใช้เครื่องดนตรีไม่ใช่แม้กระทั่งอยู่ในการนมัสการ หรือส่วนของการนมัสการ มันเป็นเพียงแค่เครื่องช่วยแต่ละคน แต่ยังมีมากกว่านี้อีก

๕. **การร้องเพลงจากที่ประชุมไม่มีอำนาจจากพระคำ** ดอน ดีเวลท์ (Don DeWalt) นักเขียนและผู้พิมพ์หนังสือที่มีชื่อเสียงของคริสเตียนเชิร์ช เสนอข้อคิดเห็นที่ไม่มีข้อพระคัมภีร์ที่ให้อำนาจการร้องเพลงของที่ประชุม ข้อกล่าวหาของเขาได้รับการตอบในบทความโดย กาย เอ็น วูดส์ (Guy N. Woods) ในนิตยสารก๊อสเพิล แอดโวเคท (Gospel Advocate) ลงวันที่ ๑๖ พฤษภาคม ๑๙๘๕ คนอาจจะสงสัยว่ามันมีคุณค่าอะไรจากการโต้แย้งนี้ มันทำให้ผมคิดถึงการเถียงกันของเด็กนักเรียนผู้ชายสองคน คนหนึ่งพูดว่า “แกโกหก” อีกคนโต้ตอบ “แกก็เป็นอีกคนหนึ่ง” เขาลองคิดดูกัน เด็กคนที่สองไม่ได้ปฏิเสธว่าเขาเป็นคนโกหก แต่เขาเพียงต้องการยืนยันว่าคุณคนแรกก็เป็นคนโกหกเหมือนกัน นี่ทำให้เขาทั้งสองคนเป็นคนโกหก มันมีประโยชน์เพียงเล็กน้อยจากการโต้แย้งอย่างนี้ นี่คือนิวเคลียสของการโต้แย้งของดีเวลท์ เมื่อเราชี้ให้เขาเห็นว่าเขาไม่มีอำนาจจากพระคัมภีร์ในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ คำตอบคือ “การร้องเพลงของที่ประชุมก็ไม่มีอำนาจจากพระคัมภีร์ในการนมัสการเหมือนกัน” มันเป็นแบบพื้นฐานโต้แย้งที่ว่า “แกก็เป็นอีกคนหนึ่ง”

จุดสำคัญคือมันยอมรับว่า “พวกเราเชื่อว่าเราไม่มีอำนาจจากพระคัมภีร์สำหรับการใช้เครื่องดนตรี” แต่ “พวกคุณก็อยู่สภาพลำบากเหมือนกันเพราะว่าพวกคุณไม่มีอำนาจจากพระคัมภีร์สำหรับการร้องเพลงจากที่ประชุม” เราจะพูดมากขึ้นสำหรับอำนาจในการร้องเพลงจากที่ประชุมเมื่อเราหยิบเอาคำพูดของริค แอชลีย์มาพูด แต่น่าจะพอในตอนนี้จะพูดว่า นี่เป็นวิหยาพยายามที่อ่อนที่สุดในการใช้เพื่อจะพิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการถูกต้อง

ความสำคัญที่พวกเราต้องอย่ามองข้ามคือ การโต้แย้งบนฐานทฤษฎีที่เปลี่ยนไป ทำไมเวทีของการโต้แย้งถึงเปลี่ยนไปเรื่อยๆ? ๖. ไม่จำเป็นต้องมีอำนาจที่จะทำ ในปี ๑๙๘๘ ผมได้ทำการโต้วาทีสาธารณะกับ กิฟวิน โอ เบลีคลีย์ (Given O. Blakely) ที่นีโอโซ รัฐมิซซูรี (Neosho, Missouri) ในเรื่องการใช้เครื่องดนตรี การอภิปรายได้รับการพิมพ์เป็นหนังสือ ดอน ดิเวลท์, จูเลียน โอ ฮันท์, ดูเอน ดันนิง และนักเทศน์และนักโต้วาทีสำหรับคริสเตียนเซิร์ชก็ได้เข้ามาฟังด้วย ความพยายามของเบลีคลีย์วิ่งจบลงด้วยความพยายามของเขาที่จะให้การใช้เครื่องดนตรีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง เขาให้ความสำคัญว่าการนมัสการไม่มีข้อบังคับไว้ในพระคริสตธรรมใหม่ และดังนั้นไม่มีอำนาจที่ต้องใช้ เท่าที่ปรากฏมันดูเหมือนว่าเนื้อหาของเบลีคลีย์ที่น่าอายสำหรับหลายๆ คนในพวกนักโต้วาทีเก่าๆของคริสเตียนเซิร์ชผู้ที่อยู่ในที่ประชุมนั้น พวกเขาพยายามที่จะพิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีได้รับการรับรองจากพระคัมภีร์ แต่เบลีคลีย์เห็นว่าเป็สิ่งที่เปล่าประโยชน์ในการปกป้องอย่างนั้น และเขาทิ้งมันทั้งหมดเลย ข้อโต้แย้งของเขาส่วนใหญ่เป็นการปฏิเสธสิ่งที่คนก่อนเขาได้ใช้ ถ้าหากการนมัสการไม่มีข้อบังคับ เขาถูกถามว่าแล้วทำไมคนถึงอธิษฐานถึงนางมาเรีย ใช้ลูกประคำ เผาเครื่องหอม ตั้งเนื้อไว้บนโต๊ะพิธีศีลระลึกและตามจริงทำอะไรก็ได้ที่พวกเขาปรารถนาจะทำการนมัสการไม่ได้? เขาไม่สามารถตอบให้เป็นที่พอใจต่อคำถามนี้ เพราะจุดยืนของเขาที่ว่าไม่มีข้อบังคับใดๆในการนมัสการในพันธสัญญาใหม่และไม่จำเป็นต้องอาศัยอำนาจ

มันดูเหมือนความพยายามในการปกป้องการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการว่าถูกต้องมาครบวงจรแล้ว จากความพยายามตอนแรกๆ ที่อ้างว่าการใช้เครื่องดนตรีเป็นอำนาจจากพระคัมภีร์ พวกนักส่งเสริมได้เปลี่ยนจากจุดยืนหนึ่งไปอีกจุดยืนหนึ่งจนในที่สุดพวกเขาดูเหมือนยกมือขึ้นด้วยความงงและร้องว่า “พวกเราไม่ต้องมีอำนาจจากพระคัมภีร์เพื่อจะทำ!” พวกเราต้องไม่มองข้ามการเปลี่ยนจุดยืนบนทฤษฎีเหล่านี้ของการโต้แย้ง ทำไมเวทีของการโต้แย้งเปลี่ยนไปเรื่อยๆ? มันน่าจะชัดถ้าผู้เสนอพบความสำเร็จในการโต้แย้งชัดเจนพื้นฐานสำหรับการปกป้อง พวกเขาจะไม่เปลี่ยนไปเรื่อยๆ หลบหลีกและเปลี่ยนจากเสาหลักไปเป็นเสาธรรมดา จากความจริงที่พวกเขาได้ที่นำใหม่ ๆ อยู่เรื่อยแสดงให้เห็นว่าพวกเขาไม่พอใจต่อการปกป้องในแต่ละอันที่ได้พยายามทำไป แต่จากทั้งหมดคริสตจักรของพระคริสต์ยึดจุดยืนหลักบนพื้นฐานอันเดียว นั่นคือ *ไม่มีอำนาจจากพระคัมภีร์สำหรับการใช้เครื่องดนตรีในการสรรเสริญในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่* มันง่ายแค่นั้น ความพยายามทั้งหมดที่แตกต่างไปเป็นความพยายามที่จะชนะข้อเสนอนั้นเพียงอันง่าย ๆ เป็นข้อเสนอตรงอันเดียว

การตรวจสอบประวัติศาสตร์ของคริสตจักร

ในช่วงไม่กี่ปีมานี้ นักวิชาการได้ทำการศึกษาถึงทัศนคติของคริสตจักรเริ่มแรกต่อการใช้เครื่องดนตรี ข้อมูลจากประวัติศาสตร์ชัดเจนมากและเป็นอันหนึ่งอันเดียวที่สมควรแก่การที่จะให้ความสนใจและศึกษา แหล่งข้อมูลที่มีค่ามากที่สุดในด้านนี้คือ “การร้องเพลงในการนมัสการสาธารณะของคริสตจักร” (A Cappella Music in the Public Worship of the Church) โดย เอฟเวอเรท เฟอร์ กิวสัน (Everett Ferguson) พิมพ์ครั้งแรกในปี ๑๙๗๒ และเวลานี้มีจำหน่ายเป็นการพิมพ์ครั้งที่สาม (๑๙๙๙) หนังสือรับรองความสามารถของเฟอร์กิวสันอย่างเช่นนักประวัติศาสตร์คริสตจักรไม่มีข้อโต้แย้ง เขาได้ปริญาเอก (อันดับเกียรตินิยม) จากมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard) เป็นนักเขียนที่ได้รับการยอมรับและทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการของ “สารานุกรมของคริสตศาสนาเริ่มแรก” (Encyclopedia of Early Christianity) เวลาที่ถูกจัดพิมพ์เป็นครั้งที่สอง สอนที่มหาวิทยาลัยคริสเตียนอาบาไลน์ จากปี ๑๙๖๒ จนกระทั่งเกษียณในปี ๑๙๙๘ หลายๆคำกล่าวจากหนังสือของท่านเหมาะสมที่จะเน้นถึงเป็นอย่างยิ่ง

๑. สมัยพันธสัญญาใหม่

พันธสัญญาใหม่ในตัวเองเป็นเอกสารทางประวัติศาสตร์ และ ดังนั้นมันจึงสำคัญที่จะพิจารณาว่ามันสำแดงความสำคัญอะไรไว้ตามแนวทางประวัติศาสตร์ นี่คือข้อสรุป

ดังนั้น ไม่พบการอ้างอิงการใช้เครื่องดนตรีในพันธสัญญาใหม่ แต่การสรรเสริญด้วยเสียงเท่านั้น และดังนั้นจึงไม่มีอำนาจสำหรับการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการในพันธสัญญาใหม่ (เฟอร์กิวสัน หน้า ๑๘) ข้อสรุปที่ได้จากเนื้อหาในพันธสัญญาใหม่ และจากหลักฐานของภาษาคือ เครื่องดนตรีไม่มีอยู่ในการนมัสการในคริสตจักรของพันธสัญญาใหม่ (เฟอร์กิวสัน หน้า ๔๐)

ให้เก็บคำกล่าวเหล่านี้ไว้ในสมอง เพื่อที่พวกเราจะได้้นำพิจารณาเป็นครั้งคราวในภายหลังเมื่อเราศึกษาเรื่องนี้กัน

๒. ผู้เขียนในสมัยแรก ๆ

พวกเขาประนามการใช้เครื่องดนตรีอย่างชัดเจน (เฟอร์กิวสัน หน้า ๖๗) ถ้าหากผู้เขียนคริสเตียนพูดรุนแรงต่อเครื่องดนตรีในขอบเขตของสังคม คนคงสามารถที่จะจินตนาการได้ถึงการร้องออกมาดัง ๆ เมื่อมันถูกนำเข้ามาในการนมัสการ บิดาคริสตจักรทั้งหลาย (Church Fathers) ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ (เฟอร์กิวสัน หน้า ๗๒) นี่เป็นหลักฐานที่ “บิดาคริสตจักร” หรือผู้เขียนในช่วงสี่ร้อยปีแรกต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีอย่างชัดเจน

๓. เครื่องดนตรีที่เพิ่มเติมขึ้นมาจากหลัง

มันเป็นเวลานานทีเดียวก่อนที่จะมีหลักฐานว่ามีการใช้เครื่องดนตรี อันแรกเป็นออร์แกน ที่ใช้ในการนมัสการสาธารณะของคริสตจักร การศึกษาเมื่อไม่นานมานี้พบว่าการแนะนำเครื่องดนตรีเข้ามาในคริสตจักรสายกว่าเวลาที่อ่านพบในหนังสืออ้างอิงทั้งหลาย (เฟอร์กิวสัน หน้า ๗๓-๗๔) เก็บไว้ในสมองข้อสรุปเหล่านี้ที่เป็นหลักฐานสะท้อนทิ้งไว้ในหนังสือของนักประวัติศาสตร์คริสตจักรที่มีชื่อเสียงนี้ การใช้เครื่องดนตรีไกลจากการปฏิบัติตามพันธสัญญาใหม่ ตามจริงถูกแนะนำเข้ามาสายมากในโครงการประวัติศาสตร์

๔. ศตวรรษที่สิบ

บางทีมันอาจจะสายถึงศตวรรษที่สิบเมื่อออร์แกนถูกนำมาเล่นเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการ นี่ทำให้เครื่องดนตรีเป็นสิ่งประดิษฐ์เข้ามาสายของคริสตจักรคาทอลิกในยุคกลาง (Medieval — เฟอร์กิวสัน หน้า ๗๔) หลักฐานนี้ไม่ใช่เป็นเรื่องเล็กน้อย บางคนคิดว่าออร์แกนถูกนำเข้ามาใช้ในปี ๖๐๐ ถึง ๗๐๐ ตามการค้นคว้าเมื่อเร็ว ๆ นี้ของศาสตราจารย์เฟอร์กิวสันแสดงให้เห็นว่ามันถูกนำเข้ามาสายกว่าที่คิดไว้ตอนแรกด้วยซ้ำ

๕. สรุปประวัติศาสตร์

มีเหตุผลดีในพื้นฐานทางประวัติศาสตร์ ศาสนศาสตร์ และการดนตรีที่จะใช้วิธีการเพียงการร้องเพลงในการนมัสการสาธารณะ นี่ปลอดภัย เป็นพื้นฐานที่ยอมรับได้ของทุกนิกาย เครื่องดนตรีไม่สามารถที่จะได้รับการยืนยันว่ามีอำนาจมาจากเนื้อหาในพันธสัญญาใหม่ มันไม่มีปรากฏในการนมัสการของพวกคริสเตียนเป็นเวลาหลายศตวรรษหลังจากพันธสัญญาใหม่ (เฟอร์กิวสัน หน้า ๘๔) สำหรับคนที่มิใช่บริสุทธ์ที่แสวงหาความจริงแทนการออกอุบายปกป้อง คำเหล่านี้เป็นสิ่งที่มีสติและเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้คิด

๖. ข้อมูลประวัติศาสตร์อื่น

บางคนอาจจะปฏิเสธการสรุปของเฮฟเวอร์เรท เฟอร์กิวสันเพราะว่าเขาเป็นสมาชิกของ คริสตจักร โดยไม่คำนึงถึงการศึกษาที่สำเร็จมาและความเป็นผู้เชี่ยวชาญในด้านประวัติศาสตร์ ข้อกล่าวนี้กลวง เฟอร์กิวสันโต้แย้งในกรณีนี้บนพื้นฐานของประวัติศาสตร์และข้อมูลของพระคัมภีร์ ไม่ใช่บนพื้นฐานของความชอบของเขาหรือพื้นฐานทางศาสนา แต่มากยิ่งขึ้น มีการอ้างอิงโดยนักวิชาการอื่น ๆ ที่ไม่มีพื้นฐานมาจากคริสตจักรของพระคริสต์ เจมส์ ดับเบิลยู แม็คคินนอน (James W. McKinnon) ไม่ใช่สมาชิกของคริสตจักร เขียนวิทยานิพนธ์ที่มหาวิทยาลัยโคลัมเบียเรื่อง “บิดาคริสตจักรและการใช้เครื่องดนตรี” (The Church Fathers and Musical Instruments - 1965) เขามาถึงข้อสรุปเดียวกันกับที่ได้นำมาเสนอแล้วข้างต้น เขากล่าวว่า “คนมาถึงสองอันที่แตกต่างแต่ข้อสรุปที่เกี่ยวข้องกัน นี่คือความจริงที่ว่าดนตรีของคริสเตียนเริ่มแรกเป็นด้วยเสียง

ร้องและมีผู้นำศาสนาในตอนแรกที่ได้แย้งต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี ทั้งสองนี้เกี่ยวข้องกันในการวิเคราะห์การโต้แย้งยืนยันความจริงนี้” (แม็คคินนอน หน้า ๒)

“ที่สำคัญว่าการต่อต้านอย่างชัดเจนต่อการใช้เครื่องดนตรีคือ ความจริงง่าย ๆ ที่พวกเขาไม่ใช่মনในสมัยของผู้นำศาสนาสมัยเริ่มแรก” (แม็คคินนอน หน้า ๒๖๘) ดังนั้นข้อมูลทั้งหลายทางประวัติศาสตร์นำเรากลับถึงสี่ร้อยปี ศตวรรษที่หนึ่ง สอง สาม สี่ – และไม่มีเครื่องดนตรี!

๗. โมซีเอิม (Mosheim)

การนมัสการของพวกเขาคริสเตียนประกอบด้วยบทเพลงสรรเสริญ การอธิษฐาน การอ่านพระคัมภีร์ และการสั่งสอนที่กล่าวแก่ประชาชน และยุติด้วยการฉลองพิธีศีลระลึก (ประวัติศาสตร์สงฆ์ – Ecclesiastical History, หมวด ๑ หน้า ๓๐๓)

๘. สารานุกรมแม็คคลินท็อค และ สตรอง (McClintock and Strong's Cyclopaedia)

คำภาษากรีก พซัลโล (Psallo) ที่พวกเขากรีกสมัยใหม่ใช้เฉพาะสำหรับดนตรีศักดิ์สิทธิ์เท่านั้นซึ่งคริสตจักรทางตะวันออกไม่เคยใช้เป็นอย่างอื่นนอกจากเสียงจากการร้อง การใช้เครื่องดนตรีไม่เคยเป็นที่รู้จักในคริสตจักร เหมือนกับคริสตจักรในสมัยโบราณตอนแรก ๆ (หมวด ๘ หน้า ๗๓๙)

นี่มาจากสารานุกรมที่เก่าแก่และเป็นที่น่าเชื่อถืออย่างสูง เอาละหลักฐานชี้ให้เห็นอะไร? เครื่องดนตรีไม่เคยใช้ในสมัยพันธสัญญาใหม่ในการนมัสการของคริสตจักร หรือไม่เคยใช้ในสมัยของผู้นำคริสตจักรในสมัยเริ่มแรกคลุมระยะเวลาอย่างน้อยสี่ร้อยปี มากยิ่งกว่านั้น มันเป็นเวลาหลายร้อยปีหลังจากสมัยของพวกอัครสาวกก่อนที่มันจะถูกแนะนำเข้ามาในที่ประชุม บางทีอาจจะสายถึงศตวรรษที่สิบ พวกมันไม่ได้รับการทำให้เกิดโดยพระคริสต์หรือพวกอัครสาวก แต่ออร์แกนเป็นสิ่งประดิษฐ์สายส่งเสริมโดยพวกคริสตจักรคาทอลิกในสมัยกลาง ข้อมูลทั้งหมดเหล่านี้สำคัญในการที่ใส่ไว้ในสมองเมื่อเราจะทำการโต้แย้งที่สนับสนุนโดยริค แอชลีย์ ในการปกป้องการใช้เครื่องดนตรีที่ริชแลนดัลฮิลล์ พวกนี้เป็นคำโต้แย้งใหม่หรือเปล่า?

เหตุผลหนึ่งของการปกป้องของริชแลนดัลฮิลล์กระตุ้นให้เกิดการศึกษา เพราะบางคนไม่เคยได้ยินคำโต้แย้งพวกนี้มาก่อน นักเทศน์คนหนึ่งได้เขียนมาว่า “เช่นนักเทศน์อายุ ๓๑ ปี ข้อโต้แย้งบางข้อของแอชลีย์ใหม่สำหรับผม และผมจะขอบคุณมากถ้าคุณจะช่วยตอบพวกเหล่านั้นด้วย” อีกคนเขียนว่า “(แอชลีย์) ใช้คำโต้แย้งบางอันที่ผมไม่เคยได้ยินมาก่อนเลย กรุณาพิจารณาที่จะจัดการตอบกับคำโต้แย้งของเขา และทำให้คำตอบของคุณเป็นที่ทำอ่านได้อย่างกว้างขวางด้วย”

หลังจากที่ได้อ่านการแสดงความรู้สึกพวกนี้ ผมก็เลยเกิดความสงสัยอยากเห็น คำโต้แย้ง “ใหม่” ในการสนับสนุนการใช้เครื่องดนตรี เอ็ฟเวอเรทท์ เฟอร์กิวสันพูดเมื่อไม่นานมาแล้ว “ไม่คำโต้แย้งใหม่สำหรับการสนับสนุนเข้าข้างการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของที่ประชุม เมื่อเป็นเช่นนั้นกรณีนี้ก็ยังคงอยู่ที่มันเคยอยู่เมื่อ ๑๐๐ ปีมาแล้ว ความจริงยังไม่เปลี่ยนทัศนคติเปลี่ยน ถ้าไม่มีอะไร กรณีของการร้องด้วยเสียงยิ่งแข็งขึ้นในปัจจุบันนี้ (บทความ “ยังคงเป็นอันตรายที่ยิ่งใหญ่” – “Still the Greatest Threat,” ในก๊อสเฟิล แอดไวเคท กรกฏาคม ๒๐๐๖)

หลังจากที่ฟังคำบรรยายของริค แอชลีย์ ผมถึงเข้าใจว่าทำไมพี่น้องคนหนุ่มบางคนคิดว่าคำโต้แย้งมันถึงใหม่ มันไม่ใช่เพราะว่ามัน “ใหม่” แต่เป็นเพราะว่ามัน “เก่า” นักเทศน์หนุ่มส่วนมากจะกะกับจุดยืนใหม่ๆที่ว่า “ไม่จำเป็นต้องมีอำนาจ” หรือ เครื่องดนตรีเป็น “เพียงแค่เครื่องช่วยในการนมัสการ” แอชลีย์ได้ศึกษาการโต้แย้งที่เก่าๆ (เขากล่าวไว้เองในคำบรรยาย) และเขาได้รับและปรับปรุงคำโต้แย้งที่พวกนักเทศน์คริสเตียนเชิร์ชใช้เมื่อ ๗๕ ถึง ๑๐๐ ปีที่แล้วมาในความพยายามที่จะพิสูจน์ว่า “เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสเตียนถูกต้องตามพระคัมภีร์” นัก-เทศน์หนุ่มของพวกเราไม่เคยได้ยินคำโต้แย้งพวกนี้มาก่อน เพราะว่ามันเทศน์ของพวกคริสเตียนเชิร์ชเล็กและหยุดใช้พวกมันเมื่อประมาณ ๕๐ ปีมาแล้ว เวลานี้ริค แอชลีย์ได้แนะนำพวกมันออกมา ปิดฝุ่นพวกมันออกและทำให้คำโต้แย้งเก่าเหล่านี้มันดูใหม่อีกในความพยายามที่จะปกป้องการตัดสินใจของริชแลนดัลฮิลล์ในการจัดให้มีการใช้เครื่องดนตรี ไม่มีใครสักคนที่พูดว่าริค แอชลีย์ไม่คล่อง พูดไม่เก่งและไม่ฉลาดในการใช้ข้อโต้แย้งเหล่านี้ แท้จริงเขาละมุนละม่อมกว่าพวกคนที่มาก่อนเขา แต่อย่างไรก็ตาม ความจริงคือข้อโต้แย้งทั้งหมดที่เขาเอามาอ้างได้รับคำตอบไปหมดแล้วในอดีต

ผู้อ่านครั้งแรก

แอชลีย์เริ่มการนำเสนอโดยชี้ให้เห็นว่าเขาถูกสอนมาตั้งแต่เด็กว่า ใครก็ได้เพียงแค่เอาพระคัมภีร์ของเขาขึ้นมาและศึกษามัน เขาจะสรุปได้ว่าการใช้เครื่องดนตรีเป็นสิ่งที่ไม่ดี เขากล่าวว่าเดี๋ยวนี้เขาว่าการสรุปอย่างนั้น “รวบรัดเร็วเกินไป” “พิพากษา” “โอ้อวด” และ “แตกแยก” เขาพูดว่า “ความเป็นความจริงที่เกือบจะไม่มีใคร ในการอ่านพระคัมภีร์ด้วยจิตใจเป็นครั้งแรกจะเคยสรุปว่า การใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการพระเจ้าเป็นสิ่งที่ไม่ยอมรับของพระเจ้า” อย่างน้อยที่สุดนี่เป็นคำพูดที่น่าสนใจ หนึ่ง นี่จริงๆไม่ใช่ข้อโต้แย้งหรือเหตุผลที่ทำให้การใช้เครื่องดนตรีเป็นสิ่งที่ไม่ถูกต้อง การที่ผู้อ่านบางคนสรุปไม่ได้ ไม่ได้เป็นการพิสูจน์ว่าการปฏิบัตินั้นถูกหรือผิด แต่อย่างไรก็ตามนี่กลายเป็นคำโต้แย้งที่นิยมใช้ในการปกป้องการใช้เครื่องดนตรี บางคนเรียกมันว่า “การปกป้องเกาะร้าง” (desert island defense) คือว่า ถ้าหากมีใครที่ถูกทิ้งไว้บนเกาะร้างหยิบพระคัมภีร์ของเขาขึ้นมาอ่าน เขาจะไม่มีความสรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีนั้นผิด สอง มันเป็นการรวบรัดและโอ้อวดที่แนะนำว่าคนที่อ่านพระคัมภีร์ของเขาจะสรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีในการสรรเสริญผิด ทำไม่ถึงไม่เป็นการรวบรัดและโอ้อวดที่จะพูดว่า ใครก็ตามที่อ่านพระคัมภีร์ของเขาจะสรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีในการสรรเสริญเป็นที่ยอมรับ? แอชลีย์ไม่เคยอธิบายข้อต่างที่ชัดเจนนี้

มากยิ่งขึ้นแอชลีย์ไม่รู้หรือว่ามีผู้อ่านเป็นพันๆ ตามความเป็นจริงเมื่ออ่านพระคัมภีร์ของพวกเขาแล้วและได้สรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการไม่เป็นที่ยอมรับของพระเจ้า? นี่เป็นเหตุทำไมพวกเราถึงเริ่มบทความนี้ด้วยพื้นฐานทางประวัติศาสตร์อย่างชัดเจนว่าเครื่องดนตรีไม่เคยนำมาใช้ในยุคของพันธสัญญาใหม่ และมากยิ่งขึ้นมันได้รับการต่อต้านอย่างเปิดเผย อย่างน้อยในสี่ร้อยปีแรกของประวัติศาสตร์คริสตจักร บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ไม่ได้หันที่หันใดเมื่อร้อยปีมาแล้วว่าตัดสินว่าการใช้เครื่องดนตรีนั้นผิด และก็เลยกลายเป็นพวก “รวบรัดเร็วเกินไป” “พิพากษา” “โอ้อวด” และ “แตกแยก” หลักฐานทางประวัติศาสตร์ชี้ให้เห็นว่ามันอาจจะเป็นในราวศตวรรษที่สิบก่อนที่เครื่องดนตรีจะถูกนำเข้ามาในที่ประชุมของคริสตจักร — เป็นสิ่งประดิษฐ์ที่เข้ามาสายของพวกคาทอลิกในยุคกลาง บิลล์ มินิค (Bill Minick) อดีตผู้ปกครองของริชแลนด์ฮิลล์แนะนำคำบรรยายของริคโดยให้ข้อสังเกตว่าริคเป็นคนที่ทำการบ้านของเขาเสมอ บางทีริคควรจะได้รับการหนุนใจให้ทำการบ้านมากกว่านี้อีกในเรื่องนี้ก่อนที่จะพูดถูกเกี่ยวกับบรรดาคริสตจักรของพระคริสต์

อาตาม คลาร์ค (๑๗๖๒–๑๘๓๒) นักเขียนคำบรรยายของเมโทดิสต์ที่มีชื่อเสียง กล่าวไว้ในคำพูดของเขาในอาโมส ๖.๕ ว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนแก่และนักเทศน์แก่ และที่นี่ข้าพเจ้าขอประกาศว่า ข้าพเจ้าไม่เคยรู้ว่าพวกมัน (เครื่องดนตรี) ทำให้เกิดผลดีในด้านไหนในการนมัสการพระเจ้า และมีเหตุที่จะเชื่อว่าพวกมันเป็นผลของความชั่วมาก ดนตรีอย่าง เช่น วิทยาศาสตร์ ข้าพเจ้ายกย่องและชื่นชม แต่เครื่องดนตรีในบ้านของพระเจ้า ข้าพเจ้าเกลียดชังและสะอิดสะเอียน นี่เป็นการใช้ดนตรีอย่างผิดๆ และที่นี่ข้าพเจ้าขอลงทะเบียนการประท้วงต่อการกระทำที่ทำให้การนมัสการเน่าเสียของผู้ประพันธ์ของคริสตศาสนา” จอห์น เอล กิราร์ดิว (John L. Girardeau) ศาสตราจารย์ในวิทยาลัยศาสนศาสตร์ที่โคลัมเบียในเซาท์แคโรไลนาใต้ (South Carolina) ซึ่งเป็นเพรสไบทีเรียนผู้เขียนหนังสือชื่อว่า “เครื่องดนตรีในการนมัสการสาธารณะ” (Instrumental Music in Public Worship) พิมพ์ครั้งแรกในปี ๑๘๘๘ เขาพูดว่า “พวกเราเป็นคริสเตียน และพวกเราไม่จริงกับพระคริสต์และต่อพระวิญญาณแห่งพระองค์ เมื่อพวกเราจัดทำใหม่สิ่งที่ยกเลิกและห้ามในพิธีกรรมของพวกยิวในวิหาร” เดวิด เบ็นนาดิกท์ (David Benedict) นักประวัติศาสตร์แบปติสต์ที่มีชื่อ ในหนังสือชื่อว่า “ห้าสิบปีในท่ามกลางแบปติสต์” (Fifty Years Among the Baptists) ประกาศว่า “แบปติสต์ที่เด็ดเดี่ยวเวลาสมัยเดิมจะทนทานที่ต่อไปที่โรมในธรรม-ศาสน์ของพวกเขา อย่างเช่นออร์แกนในระเบียบของพวกเขา ...” ประโยคเหล่านี้ (และอื่นๆอีกหลายประโยคที่สามารถนำมากล่าวอ้างได้อีก) ไม่ใช่เข้ามาเพื่อจะพิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีผิด แต่เพื่อจะชี้ให้เห็นว่าเป็นการโง่เง่าในการกล่าวหาว่าไม่มีใครที่จะสรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีนั้นผิดจากการเพียงอ่านพระคัมภีร์ ความจริงของเรื่องก็คือว่ามีคนเป็นพันๆที่ได้มาถึงบทสรุปจากการอ่านพระคัมภีร์ของพวกเขาว่าการใช้เครื่องดนตรีผิด และไม่ใช่เพียงแค่เฉพาะพวกคริสตจักรของพระ-คริสต์ มากยิ่งขึ้น คริสเตียนยุคแรก หลายร้อยปีหลังจากศตวรรษที่หนึ่งเชื่อว่ามันผิด และข้อเขียนของพวกเขาที่เป็นพยานต่อความจริงนี้ แท้จริง

เครื่องดนตรีไม่ได้นำมาใช้แปดร้อยถึงพันปีหลังจากที่คริสตจักรตั้งแล้ว นี่เป็นเวลานานที่คนจะเป็นคน “รวบรัดเร็วเกินไป” และ “โอดวูด”

ความคิดอีกอันหนึ่งที่สำคัญตรงนี้ ถ้าใครจะสรุป-จากเพียงแค่อ่านจากพระคัมภีร์ของเขา-ว่าเครื่องดนตรีในการสรรเสริญเป็นที่ยอมรับในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ ทำไมริค แอชลีย์ไม่อ้างถึงข้อพระคัมภีร์นั้นที่ใช้ในการสรรเสริญ? มันเป็นเรื่องหนึ่งในการอ้างว่าไม่มีใครจะสรุปว่าเครื่องดนตรีในการสรรเสริญไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับพระเจ้า แต่เป็นคนละเรื่องที่จะเปิดพระคัมภีร์และชี้ในหนังสือ บทและข้อที่มันอ่านพบ

คำกล่าวถึงข้อสนับสนุน

คราวนี้พวกเราจะหันความสนใจมาถึงข้อโต้แย้งจริงๆที่ริค แอชลีย์นำมาใช้ในการสนับสนุนของการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ เขาเริ่มเรื่องของเขาด้วยการอ้างถึงพระคัมภีร์เดิม

ข้อโต้แย้งจากพระคัมภีร์เดิม

พวกเขาเห็นแอดเวนทิสท์และพวกอื่นๆ ที่รักษาวันสะบาโตหันไปฟังพระคัมภีร์เดิมตลอดเวลาในการพิสูจน์ว่าหลักคำสอนของพวกเขาถูก ผู้สนับสนุนการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ก็ทำเหมือนกัน แอชลีย์ทำการเสนอสามการโต้แย้งจากพระคัมภีร์พันธสัญญาเดิม

ข้อโต้แย้งที่ ๑ พระเจ้าไม่เพียงอนุญาตให้ใช้เครื่องดนตรี แต่พระองค์สั่งให้ใช้มัน ข้อพระคัมภีร์ที่อ้างถึง — ๒ คนก. ๗.๖, ๒๙.๒๕-๒๖, ๕.๑๓, บพส. ๓๓.๑-๓, ๙๒.๑-๓ และ ๑๕๐.๑-๖ สิ่งแรกที่ยากให้สังเกตว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่เกี่ยวกับข้อโต้แย้งของริค แอชลีย์ เขาอ้างข้อพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิมที่เขาว่าพระเจ้าไม่ได้เพียงแค่ “อนุญาต” การใช้เครื่องดนตรี แต่พระองค์ “สั่ง” ให้ใช้มัน แต่นี่ไม่ใช่สิ่งที่เขาอ้างสำหรับคริสตจักรในพันธสัญญาใหม่ ข้อโต้แย้งในตอนหลังของเขายืนยันว่า ข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่ ไม่ได้ “ออกคำสั่ง (Prescribe) หรือห้าม (Prohibit)” การใช้เครื่องดนตรี แท้จริงเขาเรียกหัวข้อเรื่องคำเทศนาว่า “ทั้งคู่/และคริสต-จักร” (The Both/And Church) หมายความว่าพวกเขามองทั้งคู่คือที่เป็นดนตรีจากเสียงร้องและการใช้เครื่องดนตรีสรรเสริญ ถ้าหากเครื่องดนตรีเป็นคำสั่งของพระเจ้า คุณไม่สามารถที่จะมี ทั้ง/และคริสตจักรที่บางครั้งเชื่อฟังคำสั่งและบางครั้งไม่เชื่อฟังคำสั่ง หรือก็ไม่สามารถที่จะโต้แย้งอย่างแอชลีย์ที่ว่า ข้อพระคัมภีร์จากพันธสัญญาใหม่ “ไม่ได้ออกคำสั่งหรือห้าม” เครื่องดนตรี ถ้าข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่ไม่ได้ “ออกคำสั่ง” เครื่องดนตรี มันก็ไม่ใช่ “คำสั่ง” ในพันธสัญญาใหม่ “ออกคำสั่ง” (Prescribe) หมายความว่า “กำหนดให้เป็นกฎหรือควบคุม มีสิทธิ มีคำสั่งให้ใช้” แอชลีย์บอกว่าข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่ไม่ได้ “ออกคำสั่ง” ให้ใช้เครื่องดนตรี ดังนั้นการโต้แย้งของเขาจากพันธสัญญาเดิมที่พระเจ้าไม่ได้เพียง “อนุญาต” ในการใช้เครื่องดนตรี แต่พระองค์ได้ “สั่ง” มันทำให้ข้อโต้แย้งของเขาไม่เหมาะกับพันธสัญญาใหม่

คำถามก็เกิดขึ้นด้วยว่า ทำไมถึงแสวงหาอำนาจจากพันธสัญญาเดิมถ้าการใช้เครื่องดนตรีมีอำนาจในพันธสัญญาใหม่? พวกเราไม่ได้มาพูดกันเรื่องการนมัสการในสมัยพันธสัญญาเดิม พวกเรากำลังพูดกันเรื่องการนมัสการในพันธสัญญาใหม่ การนมัสการอะไรของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ที่ได้รับอำนาจให้ทำ? ริคได้ยอมรับแล้วซึ่งเขาจำเป็นต้องยอมว่าเครื่องดนตรีไม่ได้รับคำสั่งในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ ดังนั้นการนมัสการในพันธสัญญาเดิมและการนมัสการในพันธสัญญาใหม่มันแสดงให้เห็นข้อแตกต่าง

ฟอย อี วอลเลส จูเนียร์ (Foy E. Wallace, Jr.) เขียนว่า “ข้อเสนอไม่ใช่คำถามของการค้นหาการใช้เครื่องดนตรีในพระคัมภีร์ อันนั้นง่าย มันไม่ใช่คำถามในการค้นหาการใช้ในการนมัสการ นั่นก็ง่ายด้วยเหมือนกัน แต่งานของคนเหล่านั้นที่ใช้มันคือ หาที่ไหนในพันธสัญญาใหม่ที่ให้อำนาจให้ใช้มันในคริสตจักร งานนี้ไม่ง่าย-มันทำไม่ได้” (วอลเลส หน้า ๒๓๑) ดังนั้นการหาการใช้เครื่องดนตรีในพระคัมภีร์ริคได้ทำสิ่ง “ง่าย” ในการหาการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ เขาได้ทำสิ่งที่ “ง่าย” อีก สิ่งที่เขาหาไม่ได้คือ ที่ไหนในพันธสัญญาใหม่ที่ให้อำนาจนำมาเข้ามาใช้ในคริสตจักร วอลเลสเล่าให้ฟังเรื่อง

ชวานาคคนหนึ่งได้ไปซื้อม้า คนขายม้าก็บรรยายประวัติอันน่าชื่นชมของม้า ในที่สุดชวานาจึงพูดว่า “บอกฉันซิว่าม้าตัวนี้เป็นยังไง ไม่ต้องบอกว่า มันเคยเป็นยังไง ฉันต้องการที่มันเป็นเดี๋ยวนี” พวกผู้เสนอการใช้เครื่องดนตรีที่แน่นอนที่จะบอกพวกเราว่า “มันเป็นอย่างไรในอดีต” แต่พวกเขาไม่ค่อยอยากบอกพวกเราว่า “มันเป็นอะไรในปัจจุบัน”

แอลี่ได้หมายความว่า การใช้เครื่องดนตรีในพันธสัญญาเดิมไม่เป็นเพียงแค่เครื่องช่วยแต่เป็น “การนมัสการในตัวเอง” ถ้าหากการเล่นเครื่องดนตรีเป็นการนมัสการในตัวของมันเอง ใครเป็นผู้ทำการนมัสการ? เฉพาะคนที่เล่นเครื่องดนตรีเท่านั้นไหม? คนที่ร้องกับเครื่องดนตรีแต่ไม่ได้เล่นเป็นการนมัสการด้วยเครื่องดนตรีได้อย่างไร?

มีความพยายามที่ใช้การโต้แย้งอื่นอีกในที่นี้ ตามที่เรียกกันคือตามบทเพลงสรรเสริญ ๘๑.๑-๕ เครื่องดนตรีใช้ก่อนมีพระบัญญัติ และตั้งนั้นจึงไม่ได้ยกเลิก (กษ. ๒.๑๔) พวกเขาเคยใช้ข้ออ้างเดียวกันเกี่ยวกับวันชะบาโตว่าได้ถือรักษาก่อนมีพระบัญญัติ (อพต. ๑๖.๒๖) และพวกเขายืนยันด้วยว่าวันชะบาโตไม่ได้ยกเลิกพร้อมกับพระบัญญัติ ที่เห็นชัดก็คือ การถวายเครื่องบูชาด้วยสัตว์ก็ทำกันก่อนสมัยพระบัญญัติ (ยชน. ๔.๔) แต่ทุกคนรู้กันหมดและเข้าใจว่าการถวายสัตว์เป็นเครื่องบูชาไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการนมัสการตามพันธสัญญาใหม่ รวมถึงการรักษาวันชะบาโตและการใช้เครื่องดนตรีด้วย

มีข้อโต้แย้งที่ไปไกลออกไปอีกว่าพวกเราได้รับคำสั่งให้ร้องบทเพลงสรรเสริญ บทเพลงสรรเสริญประกอบด้วยการกล่าวอ้างถึงการสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรี และตั้งนั้นคำถามคือ พวกเราสามารถร้องเพลงบางอย่างที่พวกเราไม่ได้รับอนุญาตให้ปฏิบัติไหม? ประการที่หนึ่ง การร้องบทเพลงสรรเสริญไม่ได้หมายความว่าต้องจำกัดว่าเป็นบทเพลงสรรเสริญในพันธสัญญาเดิมเท่านั้น อาร์นดท์ – กิงเกริช – เดนเคอร์ (Arndt – Gingrich – Danker) ให้นิยามของคำว่า พซัล-โมส (Psalms) เช่น “๑. บทเพลงสรรเสริญของพันธสัญญาเดิม ... ๒. เพลงสรรเสริญของพวกคริสเตียน” เกี่ยวกับข้ออ้างอิงถึง บทเพลงสดุดี เพลงนมัสการ และเพลงสรรเสริญ ในเอเฟโซ ๕.๑๙ เจอร์ฮาร์ด เดลลิง (Gerhard Dellling) พูดว่า “พวกลัทธิยูดาที่พูดภาษากรีกไม่ได้ทำข้อแตกต่างทั่วไประหว่าง ฮูมโนส (hymnos) และพซัลโมส (psalms) หรือ โอเด (Ode) ...” (TDNT, Vol. VIII, p. 499 – ทีดีเอ็นที หมวด ๘ หน้า ๔๙๙) ตั้งนั้นข้อกล่าวหาโดยแอลี่ที่ว่า “พวกนี้เป็นบทเพลงสดุดีที่พวกเราได้ถูกสั่งให้ร้อง” เป็นการนำทางที่ผิด แต่ยังไม่พอ ในบทเพลงสรรเสริญ ๖๖ ผู้เขียนได้พูดว่า “ข้าพเจ้านำเครื่องบูชาสัตวเข้าไปในวิหารของพระองค์ ข้าพเจ้าจะแก่นับ ... ข้าพเจ้าจะนำสัตว์อันพิเป็นบูชาสัตว พร้อมกับกลิ่นหอมของแกะผู้ ข้าพเจ้าจะถวายโคผู้พร้อมกับแพะด้วย” (ข้อ ๑๓, ๑๕) คราวนี้ให้คำตอบคำถามของเขาเอง พวกเราสามารถร้องกับบางอย่างที่พวกเราไม่อนุญาตให้ปฏิบัติหรือไม่? พวกเราสามารถปฏิบัติถวายเครื่องบูชา ถวายสัตว์ และเผาเครื่องหอมในการนมัสการในคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ได้หรือไม่? จะเห็นได้ชัดว่า คริสเตียนสามารถที่จะร้องบทเพลงสรรเสริญซึ่งสอดคล้องกับคำสอนและการปฏิบัติตามพันธสัญญาใหม่ แต่ไม่ใช่ทุกอย่างในบทเพลงสรรเสริญที่สอดคล้องกับการนมัสการในคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่

ข้อโต้แย้งที่ ๒ พระเจ้าอวยพรการใช้เครื่องดนตรี ข้อพระคัมภีร์ที่ให้มาสำหรับใช้ในการโต้แย้งคือ ๒ โครินทา ๕.๑๓-๑๔ ซึ่งเกี่ยวพันกับการอุทิศวิหารและการสถาปนาหีบพันธสัญญาโมตรี มันพูดว่า “ครั้งพวกแตรและพวกขับเพลงทำเพลงพร้อมกันดุจเสียงเดียว ... ได้ขอบพระคุณสรรเสริญพระยะโฮวา ... ขณะนั้นโบสถ์วิหารของพระยะโฮวาก็เต็มไปด้วยเมฆ ... เพราะวาระศมีของพระยะโฮวาทรงแผ่คลุมทั่วเต็มโบสถ์วิหารของพระเจ้า” ในแม่บทเดียวกันเราได้รับการบอกกล่าวที่ประชุมได้ “ได้ฆ่าแกะและโคบูชาเป็นอันมากนับไม่ถ้วน” (๒ คนก. ๕.๖) ไม่ต้องสงสัยพระเจ้าพอพระทัยกับการอุทิศพระวิหาร การสรรเสริญที่ถวายแก่พระองค์และการถวายเครื่องบูชาสัตว์เนื่องในวโรกาสนี้ แต่การที่จะบอกว่าพระเจ้าพอพระทัยกับสิ่งเหล่านี้ในระบบพันธสัญญาเดิมไม่ได้จัดสรรข้อพิสูจน์แม้แต่ชนิดเดียวว่าพระเจ้าจะพอพระทัยกับการใช้เครื่องดนตรีในการสรรเสริญหรือการถวายสัตว์ภายใต้พันธสัญญาใหม่ ริค แอลี่ พูดเก่งในการเสนอเรื่องสำหรับการใช้เครื่องดนตรี และดูเหมือนว่าจะสามารถชักจูงบางคนได้ แต่ตามความเป็นจริง การที่จะฟังข้อพระคัมภีร์จากพันธสัญญาเดิมที่เกี่ยวข้องกับการอุทิศวิหารที่จะพิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีเป็นที่ยอมรับของพระเจ้าในคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ เป็นการยอมรับว่ามันทำได้ยากสำหรับจุดประสงค์ของเขา เขาได้ทำดีที่สุดสำหรับกรณีที่ดีและเล็ดจาง สิ่งที่น่าประหลาดคือพวกสมาชิกของพระกายพระคริสต์ และพวกผู้ปกครองที่รีชแลนดฮิลส์โดนหลอกให้โง่โดยการอ้างอิงถึงข้อโต้แย้งเก่าและอ้างในพันธสัญญาเดิมเหล่านี้เมื่อคริสเตียนทุกคนก็ “ได้ตายแก่พระบัญญัติโดยพระกายของพระคริสต์” (โรม๗.๔) นำอาย นำอาย

แต่ขอขมาขออภัยต่อพระเจ้าผู้ทรงพระทัยในการสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรี ปัญหาเกี่ยวกับการยืนยันอย่างนั้นก็คือ ไม่มีนัยยะอะไรสักนิดในพระคัมภีร์ที่บอกว่า คริสเตียนในพันธสัญญาใหม่เคยร่วมในการสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรี ดังนั้นคำถามไม่ใช่ว่าพระเจ้าพอพระทัยมันหรือไม่ในการปฏิบัติตามพันธสัญญาใหม่ มันเพียงแต่ไม่มี อีกครั้งหนึ่งนี่เป็นเหตุทำให้เราถึงแนะนำให้การศึกษานี้ที่ถึงหลักฐานที่ปฏิเสธไม่ได้ถึงการปฏิบัติของคริสตจักรเป็นเวลาหลายร้อยปี — ตั้งแต่ศตวรรษที่หนึ่ง ตลอดศตวรรษที่สอง ที่สาม ที่สี่ — และมันไม่มีการสรรเสริญด้วยเครื่องดนตรี! การที่ได้แย้งว่าพระเจ้าอวยพระพรแก่การใช้เครื่องดนตรีมีผลต่อพวกเราที่อยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ถ้าหากสามารถชี้ให้เห็นได้ว่า พระเจ้าทรงพอพระทัยและอวยพรการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ นี่เป็นงานเฮอรัลด์ที่ริคไม่สามารถที่จะชนะได้

ข้อโต้แย้งที่ ๓ คำพยากรณ์เกี่ยวกับพระมาซีฮาทำนายว่าการใช้เครื่องดนตรีจะทำต่อไปในแผ่นดินที่จะมา ริกหวังพึ่งในบทเพลงสรรเสริญ ๔๕.๖-๗ “ข้าแต่พระเจ้าพระที่นั่งของพระองค์ตั้งอยู่เป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ท้าทายแห่งราชสมบัติของพระองค์เป็นท้าวมงคลอันชอบธรรม พระองค์ได้ทรงรักความยุติธรรมและทรงเกลียดความอธรรม เหตุฉะนั้นพระเจ้าของพระองค์ได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยน้ำมันแห่งความยินดี ทรงโปรดให้ยิ่งกว่าพวกเพื่อนของพระองค์” เขาชี้ให้เห็นว่าภาษาที่อ้างนี้มีในเฮีบราย ๑.๘-๙ และหมายถึงพระคริสต์

แต่ขอขมาขออภัยต่อบทเพลงสรรเสริญ ๔๕.๘ จากฉบับแปลเอ็นไอวี (NIV) “บรรดาเครื่องทรงของพระองค์พุ่งไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน เสียงเครื่องสายดังออกมาจากพระราชวังสร้างด้วยงาช้าง เพื่อให้พระโสดของพระองค์ชื่นชม” เขายอมรับว่าเป็น “บทเพลงสรรเสริญสำหรับแต่งงาน” ไม่ใช่ทุกสิ่งในบทเพลงสรรเสริญใช้ได้กับพระคริสต์หรือในสมัยพระกิตติคุณ ไม่มีใครบอกได้ว่าผู้เขียนหนังสือเฮีบรายอ้างอะไรบ้างจากบทเพลงนี้เกี่ยวกับเครื่องดนตรี มากยิ่งกว่านั้นไม่มีอะไรที่แสดงให้เห็นว่า “เสียงเครื่องสาย” ในข้อนี้กล่าวถึงการนมัสการ พวกนี้เป็นเสียงล่องลอยมาจาก “พระราชวังสร้างด้วยงาช้าง” และอื่นๆที่กล่าวถึงจินตนาการของงานแต่งงาน

คำพยากรณ์บางอันมีความหมายสองอันดังนั้นส่วนที่กล่าวออกมาถึงพระมาซีฮา และใช้กับพระคริสต์ขณะที่ส่วนอื่นไม่ใช่ ใน ๒ ซามูเอล ๗.๑๒-๑๔ มันเป็นคำพยากรณ์สำหรับดาวิดว่า

พระเจ้าจะสร้างเชื้อพระวงศ์ของท่านหลังจากท่าน และ “... จะตั้งแผ่นดินของเจ้าไว้ให้มั่นคง ผู้นั้นจะสร้างโบสถ์วิหารสำหรับเรา และเราจะตั้งพระที่นั่งของแผ่นดินผู้นั้นให้เจริญสืบไปเป็นนิรันดร์ เราจะเป็นบิดาของผู้นั้น และผู้นั้นจะเป็นบุตรของเรา” ผู้เขียนหนังสือเฮีบรายอ้างคำพยากรณ์นี้และใช้กับพระคริสต์ (สร. ๑.๕) ยังไงก็ตามยังมีข้อความอื่นในคำพยากรณ์เดียวกันซึ่งไม่ได้ใช้กับพระคริสต์ “แม้ผู้นั้นทำผิดเราจะทำโทษด้วยไม้เรียว และเขียนเช่นอย่างมนุษย์เท่านั้น” (๒ ซมอ. ๗.๑๔) ที่แน่นอนคือไม่มีคำพยากรณ์เกี่ยวกับพระเยซูทำบาปและถูกทำโทษด้วยไม้เรียวมนุษย์ นี่ใช้กับลูกของดาวิด, ซะโลโม, แต่ที่แน่นอนคือไม่ใช่กับพระคริสต์ ถึงอย่างนั้นมันก็ยังอยู่ในเนื้อหาเดียวกันกับผู้เขียนหนังสือเฮีบรายที่ใช้กับพระคริสต์

ไม่มีสักคำเดียวในบทเพลงสรรเสริญ ๔๕ ที่พยากรณ์ว่าการใช้เครื่องดนตรีจะเป็นส่วนหนึ่งของการนมัสการในคริสตจักรของพันธสัญญาใหม่ ริกคงจะตื่นเต้นจนเห็นได้ชัดเมื่อเห็น “เสียงเครื่องสาย” กล่าวเอาไว้ในบทเพลงสรรเสริญจนเขาพูดมากไปหน่อยและอ้างในสิ่งที่เขาพิสูจน์ไม่ได้

ต่อไปเขากล่าวอ้างถึงบทเพลงสรรเสริญ ๑๘.๔๙ “เหตุฉะนั้น ข้าแต่พระยะโฮวา ข้าพเจ้าจะขอบพระคุณของพระองค์ในท่ามกลางนานาชาติ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์” อีกข้อสังเกตที่ให้มาคือบทเพลงสรรเสริญ ๕๗.๙ “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะขอบพระเดชพระคุณของพระองค์ท่ามกลางชาวประเทศต่าง ๆ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญ พระองค์ท่ามกลางชนประเทศต่าง ๆ” เขาให้สังเกตว่าเปาโลอ้างอย่างน้อยหนึ่งข้อจากข้อเหล่านี้ในโรม ๑๕.๙ “เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางพวกต่างประเทศ และกล่าวสรรเสริญพระนามของพระองค์” คนอาจจะสงสัยว่าทำไมริกถึงอ้างถึงข้อพระคัมภีร์พวกนี้ไม่ว่าจะเป็นบทเพลงสรรเสริญหรือโรม เพราะไม่มีสักอันเดียวที่พูดถึงเรื่องเครื่องดนตรี บทเพลงสรรเสริญ ๑๘.๔๙ “จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์” บทเพลงสรรเสริญ ๕๗.๙ “ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์” โรม ๑๕.๙

แต่เนี่ยคือเบ็ด ริกพูดว่าคำภาษาฮีบราวยี่สิบที่ใช้ในบทเพลงสรรเสริญเหล่านี้ “ร้องเพลงสรรเสริญ” และ “ร้องเพลงสรรเสริญพระนาม” คือคำว่า ซามาร์ (Zamar) เขาบอกว่า “คุณจะไม่พบพจนานุกรมที่ไหนที่ล้มเหลวในการรวมเครื่องดนตรีในการอธิบายความหมายของคำว่าซา-มารี” เขาพูดมากยิ่งขึ้นว่า “ดังนั้นเปาโลจึงพูดว่า นี่เป็นคำพยากรณ์ที่ชาวต่างชาติจะซามาร์พระนามของพระองค์” เพื่อให้เป็นการถูกต้อง เปาโลไม่ได้ใช้คำว่าซามาร์ แต่ท่านใช้คำที่เป็นอนาคตกาลของคำว่าซัลโล คราวนี้ก็คือคำถามที่น่าสนใจ – พวกคนแปลพระคัมภีร์ไม่มีความหมายของคำว่าซามาร์หรือ? ตามที่รีคบอก เขาว่าไม่มีใครที่จะหาพจนานุกรมที่ล้มเหลวในการรวมเครื่องดนตรีในคำนี้ แม้กระทั่งฉบับแปลเอ็นไอวี (NIV) ซึ่งเขาใช้ในการอ้างอิงก็ยังมีคำว่า “ร้องเพลง” เมื่อแปลทั้งคำว่าซามาร์และซัลโล ไม่ว่าจะแปลบทเพลงสรรเสริญ ๑๘.๕๙, บทเพลงสรรเสริญ ๕๗.๙ หรือโรม ๑๕.๙ ไม่มีสักข้อเดียวที่พูดว่า “เล่น” หรือ “ใช้เครื่องดนตรี” มันไม่เป็นการแปลกหรือที่พวกคนแปลพระคัมภีร์ไม่รู้คำเหล่านี้มากเท่ากับรีค แอชลีย์?

แล้วเกิดอะไรขึ้นกับคนที่หีบพระคัมภีร์และอ่านโดยไม่ต้องให้ใครช่วยก็เข้าใจได้? ริกพูดถึงคนอย่างนี้ในตอนต้นและในตอนจบของบทเรียน แต่ตอนนี้เขาทิ้งพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษและขึ้นไปจับพระคัมภีร์ภาษาฮีบราวยี่สิบ มันเป็นเรื่องที่สงสัยว่าคนที่จริงใจอ่านพระคัมภีร์ของเขาแล้วจะสามารถคิดออกว่าริกพูดอะไรเกี่ยวกับซามาร์และซัลโล ถึงเราจะสรุปว่าเขาหรือเธอสามารถเข้าใจข้อพระคัมภีร์ภาษาอังกฤษเมื่อมันพูดว่า “ร้องเพลง” “ร้องเพลง” “ร้องเพลง”

คำพูดของริกเกี่ยวกับซามาร์เป็นคำชำนาญมาก เขาพูดว่า ไม่มีพจนานุกรมไหนที่จะ “ล้มเหลวที่จะรวมเครื่องดนตรี” ในการอธิบายความหมายของคำ ขอสรุปของเขาเกี่ยวกับคำภาษากรีก ซัลโลก็เหมือนกัน ทั้งสองคำมีเครื่องดนตรีอยู่เบื้องหลังคำ แต่ไม่มีคำใดที่เรียกร้องให้ต้องใช้เครื่องดนตรี ตามจริง คำนิยามแรกของซามาร์ในพจนานุกรมบราวน์, ดราฟเวอร์และบริจิส (Brown, Driver, and Briggs) เป็น “ของการร้องเพลงให้” คำนิยามที่สองเป็น “ของการเล่นเครื่องดนตรี” ดังนั้นมันเป็นเรื่องที่เห็นได้ชัดว่า ซามาร์ไม่จำเป็นต้องเป็นการใช้เครื่องดนตรี มันสามารถที่จะหมายถึง “ร้องเพลง” และนี่เป็นคำนิยามที่ชัดเจนที่พวกผู้แปลให้ความหมายของคำในข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่พิจารณากันอยู่

แต่ริกมีปัญหาจริงๆมากขึ้นกับการโต้แย้งที่อ้าง “คำพยากรณ์” เขาพูดว่าคำพยากรณ์พันธสัญญาเดิม “คาดหวังเครื่องดนตรีจะยังมีต่อไปในแผ่นดินที่จะมา” พวกเราเห็นจากทั้งพันธ-สัญญาใหม่และจากประวัติศาสตร์คริสตจักรเริ่มแรกว่าไม่มีเครื่องดนตรีในคริสตจักรเริ่มแรก คำพยากรณ์ล้มเหลวหรือ? ความสำเร็จตามคำพยากรณ์อยู่ที่ไหน? ถ้าหากพวกผู้พยากรณ์คาดหวังว่าเครื่องดนตรีจะมีในคริสตจักร พวกเราควรจะหามันในที่นั้น พวกอัครสาวกก็จะอ้างถึงความสำเร็จของคำพยากรณ์ที่ได้รับการพอใจ ที่ไหนที่พวกอัครสาวกของพระคริสต์เคยสอนเรื่องเครื่องดนตรีจะอยู่ในคริสตจักร?

ในพระบัญญัติ ๑๘.๒๐-๒๒ พระเจ้าได้ตั้งการทดสอบผู้พยากรณ์แท้ “แต่ผู้พยากรณ์ที่จะองอาจกล่าวคำในนามของเรา ซึ่งเรามิได้สั่งเขานั้น หรือจะกล่าวคำในนามของพระอื่น ๆ ผู้พยากรณ์นั้นจะต้องถึงตาย ถ้าเจ้าทั้งหลายจะนึกในใจของตนว่า ทำไมเราจึงรู้ได้ว่าคำไหนที่พระ-ยะโฮวาไม่ได้ตรัส? เมื่อผู้พยากรณ์จะกล่าวในนามแห่งพระยะโฮวา ถ้ามิได้เป็นไปตามคำของผู้กล่าวข้อนั้นพระยะโฮวามิได้ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นได้อองอาจกล่าวเอง เจ้าทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย” หนึ่งในสามอย่างนี้ต้องเป็นจริง ๑. เครื่องดนตรีจะค้นพบในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่หรือ ๒. พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จตามวิธีการทดสอบของผู้พยากรณ์แท้หรือ ๓. คำทั้งหลายของพวกผู้พยากรณ์ถูกบิดเบือนในความหมายของพวกมัน พวกเราได้เห็นแล้วไม่พบเครื่องดนตรีใน

คริสตจักรพันธสัญญาใหม่และพวกเราไม่เชื่อว่าพวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ สิ่งที่เหลือตามจริงคือคำพยากรณ์ได้รับการบิดเบือนความหมายและพวกมันไม่มีความหมายหรือพวกมันเคยมีความตั้งใจที่จะให้มีความหมายว่าเครื่องดนตรีจะค้นพบในการนมัสการของคริสตจักร

สุดท้ายริกพูดว่าถ้าทัศนคติของพระเจ้าเปลี่ยนไปต่อเครื่องดนตรี สิ่งที่เราจะคาดหวังหนึ่งในสามอย่างนี้ได้ ๑. ข้อความประณามเครื่องดนตรีอย่างชัดเจน ๒. ข้อความที่ชัดเจนที่สนับสนุนการสรรเสริญด้วยเสียงร้องเท่านั้นหรือ ๓. คำพยากรณ์ประกาศการสิ้นสุดของเครื่องดนตรี พวกนี้เป็นกฎของริกไม่ใช่ของพระเจ้า ระบบในพันธสัญญาเดิมทั้งหมดถูกยกเลิก (รม. ๗.๔, กข. ๒.๑๔, พต. ๕.๔) พวกเราอยู่ภายใต้พันธสัญญาใหม่ (ฮบ. ๗.๑๒) ทุกวันนี้พระเจ้าตรัสกับพวกเรา

ผ่านพระบุตร (สร. ๑.๑-๒) มันไม่มีความจำเป็นที่บัญญัติเดิมถูกยกเลิกที่ละชั้น วิธีการต่างๆที่มนุษย์คิดขึ้นไม่มีความจำเป็น ถ้าหากพวกที่สนับสนุนเครื่องดนตรีเพียงหาข้อพระคัมภีร์แค่ข้อเดียวที่ให้อำนาจในการใช้มันในการนมัสการของคริสเตียน

การโต้แย้งจากพันธสัญญาใหม่

บางที่สมาชิกแห่งพระกายของพระคริสต์กระวนกระวายอยากที่จะรู้ข้อโต้แย้งที่จะนำมาใช้จากพันธสัญญาใหม่ ให้พวกเราตรวจสอบว่าอะไรที่ได้นำมาเสนอ

ข้อโต้แย้งที่ ๑ พระเยซูไม่เคยมายุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ โช้ ชยี่ตาคุณ นั่นคือข้อโต้แย้งที่หนึ่งจากพันธสัญญาใหม่ มันพิสูจน์อะไร? พระเยซูไม่ได้มาเกี่ยวพันกับทุกเรื่องและทุกปัญหาที่คริสตจักรจะเผชิญ นั่นเป็นเหตุที่ทำให้ไม่ต้องสงสัยที่พระองค์ตรัสว่า “เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านรับเอาไม่ได้ แต่เมื่อพระวิญญาณแห่งความจริงมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทุกอย่าง” (ยส. ๑๖.๑๒-๑๓) วิกพูดว่าเมื่อคนที่สนับสนุนการต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีพูด เขาพูดในที่ว่าพระเยซูไม่ได้พูด แล้วพวกที่สนับสนุนการใช้เครื่องดนตรีล่ะว่ายัง? ถ้าหากพระเยซูไม่เคยพูดเกี่ยวกับปัญหาเรื่องนี้ แน่ๆนี่ก็หมายความว่าวิกพูดในสิ่งที่พระเยซูไม่ได้พูด ผมสงสัยว่าเขาสามารถมองเห็นประเด็นนี้ เขาจะจริงที่จะวิจารณ์คริสตจักรของพระคริสต์ และต้องการจะให้จุดยืนของเขาถูกต้อง เขาไม่สามารถมองเห็นความขัดกันเมื่อมันโผล่ขึ้นมาและจ้องมองหน้าเขาอยู่

หลังจากที่เขาบอกว่าพระเยซูไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้ เสร็จแล้วเขาก็พยายามที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูเห็นด้วยการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ เขาอ้างเรื่องบุตรน้อยที่กลับมาบ้าน และที่นั่นมีดนตรีและการเต้นรำ (ลก. ๑๕.๒๕) เขาให้สังเกตคำว่าดนตรีคือ ซุมโฟนีอะ (Sumpheonia) จากคำที่พวกเราได้นำมาใช้ในภาษาอังกฤษคือ ซิมโฟนี ให้พวกเราสมเรื่องการเต้นรำด้วยนะ ซึ่งก็ได้มาจากคำว่า โครอส (Choros — วิกไม่ได้เอ่ยถึงการเต้นรำในข้อนี้ พูดแต่เพียงดนตรี) อีกเท่าไรก่อนที่ริชแลนดฮิลล์จะประกาศ “การนมัสการด้วยการเต้นรำ”? มองภาพออกไหมครับ ขอความกรุณาหน่อย บุตรได้หลงหายไปและได้กลับพบอีก เขากลับมาบ้าน พ่อก็เลยฆ่าลูกวัวอันพี ใส่เสื้อคลุมบนไหล่เขา ใส่แหวนให้ที่นิ้วมือ และรองเท้าให้เท้าเขา พี่ชายคนโตกลับมาจากทุ่งนาได้ยิน “เสียงมะโหรีและเต้นรำ” มีความยินดีในการกลับมาของบุตรน้อย ความจริงคือว่าใครก็ตาม — และที่แน่นอนก็คือนักเทศน์หรือสมาชิกแห่งพระกายของพระคริสต์ — จะใช้เหตุการณ์นี้เพื่อจะพิสูจน์การใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่เป็นการกระทำที่ไม่น่าเชื่อถือเกินกว่าคำพูด ถ้าอะไรในโลกนี้ที่แสดงให้เห็นถึงความอดอยากของหลักฐานสำหรับการปฏิบัตินี้ การอ้างถึงเหตุการณ์นี้เป็นสิ่งที่ยืนยันให้เหตุจริงที่สุด น่าสมเพช

มากยิ่งขึ้นนั้นมีการอ้างว่าพระเยซูอยู่ร่วมในวิหารที่มีเครื่องดนตรีใช้ อีกครั้งหนึ่งมันได้พิสูจน์อะไร? มีเฉลียงวิหาร (ยส. ๑๐.๒๓) และมันไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่าพระเยซูมีส่วนร่วมสมบูรณ์ในวิหารกับพวกบุโรหิตและเลวี วิกได้สังเกตด้วยว่าพระเยซูได้ขับไล่พวกแลกเงินออกจากวิหาร แต่ไม่ใช่พวกเล่นดนตรี พวกแลกเงินทำการค้ากับวิหารของพระเจ้า (ยส. ๒.๑๖) พระเยซูก็ไม่ได้ขับไล่พวกบุโรหิตที่ถวายเครื่องบูชา พระบัญญัติยังมีผลใช้บังคับอยู่ในระหว่างที่พระองค์รับใช้ในราชกิจ พระเยซูได้ตรัสล่วงหน้าถึงการถูกทำลายของวิหารรวมถึงเครื่องดนตรีทั้งหมดและการปรนนิบัติที่เป็นส่วนของมัน (มธ. ๒๔.๑-๒)

ข้อโต้แย้งที่ ๒ เครื่องดนตรีไม่ใช่ปัญหาที่ต้องมาถกกันในหนังสือกิจการ ที่มันไม่เป็นปัญหาเพราะว่ามันไม่ได้ถูกนำมาใช้ เมื่อเปาโลและบาระนาบาถูกขังคุก พวกเขาอธิษฐานและ “ร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า” (กจ. ๑๖.๒๕) เป็นเวลาหลายปีที่เดียวที่บิชอปที่เป็นรักร่วมเพศไม่เคยเป็นปัญหาในคริสตจักรของอีพิสโคปอล (Episcopal Church) เพราะว่าพวกเขาไม่มีรักร่วมเพศ เมื่อคนหนึ่งได้รับการแต่งตั้งขึ้น มันก็กลายเป็นปัญหาในพวกอีพิสโคปอลเพเลี่ยนส์ ในระหว่างช่วงปีแรกของความพยายามที่จะฟื้นฟูคริสตศาสนาศตวรรษศตวรรษแรก เครื่องดนตรีไม่เคยเป็นปัญหาเพราะคริสตจักรต่างๆไม่ใช้มัน เมื่อเครื่องดนตรีถูกแนะนำเข้ามาในท่ามกลางคริสตจักรที่มิดเวย์ เคนตักกี (Midway Kentucky) ในปี ๑๘๕๙ มันกลายเป็นปัญหาที่ต้องถกกัน มันทำให้เกิดการแตกแยก เจ ดับเบิลยู แมคการ์วี (J. W. McGarvey) พูดว่า “ในปีก่อนๆของการปฏิรูปปัจจุบัน มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันทั้งหมดในการไม่ยอมรับเครื่องดนตรีจากการนมัสการในที่สาธารณะ มัน

ถูกประกาศว่า ผิดพระคัมภีร์ ไม่สอนคล้อยกับสถาบันคริสเตียน และเป็นแหล่งของความชั่ว” (มาเลนเนียล ฮาร์บิงเจอร์ม พุทธศักราช ๑๘๖๔ - Millennial Harbinger) ให้สังเกต แมคคาร์วีพูดว่า ครั้งหนึ่งพี่น้องเห็นด้วยเป็นเอกฉันท์ในการต่อต้านเครื่องดนตรี ใครเป็นคนเปลี่ยน?

เหตุผลที่เครื่องดนตรีไม่ใช่ปัญหาในหนังสือกิจการน่าจะเป็นข้อโต้แย้งกับจุดยืนของริคต่างหาก ไม่ใช่เป็นฝ่ายเข้าข้างเขา เขาได้พูดไปแล้วว่ามีเครื่องดนตรีในวิหาร “การนมัสการในวิหารเป็นการกระทำโดยพวกปุโรหิตและเลวี ไม่ใช่โดยที่ประชุม พวกคริสเตียนต้องระมัดระวังไม่มองดูว่าวิหารตามความคิดของเขาว่าเป็นการนมัสการแบบเดียวกันกับของที่ประชุม จุดศูนย์กลางของการนมัสการในวิหารไม่ใช่ของการประชุมของคริสตจักร อย่างไรก็ตามโดยประเพณีคนจะมารวมกันในบริเวณลานวิหารในเวลาสักการบูชา พวกเลวีทำการร้องเพลง” (ลูอีส —Lewis, หน้า ๒๔) ถึงอย่างไรก็ตาม แต่ในธรรมศาลาดนตรีอะไรก็ตามที่พวกเขาเป็นการเล่นด้วยเสียงโดยไม่มีเครื่องดนตรีประกอบไปด้วย มีวิหารอันหนึ่งตั้งอยู่ในเยรูซาเลม แต่มีพวกธรรมศาลาในหลายชุมชน แน่นอนที่พวกยิวจะคุ้นเคยกับการร้องเพลงโดยไม่มีเครื่องดนตรี การใช้เครื่องดนตรีไม่ใช่เรื่องปัญหาในหนังสือกิจการเพราะว่าทั้งประวัติศาสตร์และพันธสัญญาใหม่ยืนยันว่าเครื่องดนตรีไม่มีในการนมัสการ

ข้อโต้แย้งที่ ๓ การที่พันธสัญญาใหม่สั่งให้ร้องไม่มีการออกคำสั่งหรือห้ามการใช้เครื่องดนตรี ถึงจุดนี้ริคพูดว่า “ไม่มีที่ไหนในพันธสัญญาใหม่ที่ให้อำนาจเจาะจงในการร้องเพลงของที่ประชุม” ตามหมายเหตุที่บอกมาก่อนแล้ว ข้อโต้แย้งนี้นำเสนอโดยดอน ดิเวลท์ที่เสียชีวิตไปแล้วและบ่อยครั้งมีส่วนเกี่ยวข้องกับชื่อของเขา อย่างไรก็ตามมันไม่ได้เริ่มต้นโดยดิเวลท์ตามที่ริคพิสนจ์ มันก็ไม่ได้จบลงที่เขา จากข้อโต้แย้งทั้งหมดที่เข้ามาในการปกป้องเครื่องดนตรี ผมได้พิจารณามานานแล้วว่าเป็นอันที่อ่อนที่สุด เหตุผลง่าย ๆ ก็คือ มันไม่ได้พิสูจน์อะไรเลย มันได้ประโยชน์อะไรในการโต้เถียงว่าการร้องเพลงของที่ประชุมไม่ได้รับอำนาจ? ประเด็นดูเหมือนกับว่า “คุณร่วมในการร้องเพลงของที่ประชุมซึ่งไม่มีอำนาจในการทำ ดังนั้นพวกเราเริ่มการใช้เครื่องดนตรีในการสรรเสริญซึ่งก็ไม่มีอำนาจการทำเหมือนกัน” โชคร้ายสำหรับคนเหล่านั้นที่ใช้จุดนี้ในการโต้แย้ง ข้อสรุปมันไม่เป็นตามนั้นจากข้อสมมุติฐานต่าง ๆ ถ้าหากการร้องเพลงของที่ประชุมไม่ได้รับอำนาจให้ทำ มันก็ไม่มีอำนาจ แต่นี่มิได้พิสูจน์ว่าการใช้เครื่องดนตรีนั้นถูกต้อง

เอเฟโซ ๕.๑๙, โกลโลซาย ๓.๑๖ และยาโกโบ ๕.๑๓ มันถูกนำมาโต้แย้งว่าพวกมันเป็นหน้าที่ของแต่ละบุคคลและไม่มีการอ้างว่าเป็นการประชุมร่วมของพวกสิทธิชน ความจริงที่ว่าข้อพวกนี้เป็นหน้าที่ของแต่ละคน อย่างไรก็ตามไม่ได้ยืนยันว่าพวกมันเอาไปทำให้สำเร็จไม่ได้ในการประชุม การทำพิธีศีลระลึกเป็นหน้าที่ซึ่งก็เป็นการกระทำส่วนตัวของแต่ละคนเหมือนกัน “จงให้ทุกคนพินิจดูใจของตนเสียก่อน แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากจอกนี้” (๑ กธ. ๑๑.๒๘) ให้สังเกตข้อนี้พูดว่า “จงให้ทุกคน” หน้าที่ของแต่ละคน แต่หน้าที่ของแต่ละคนสำเร็จเมื่อคริสตจักรมารวมกัน (๑ กธ. ๑๑.๑๘, ๒๐) เช่นกัน ในเอเฟโซ ๕.๑๙ และโกลโลซาย ๓.๑๖ ความหมายของมันสะท้อนให้เห็นถึงกิจกรรมของที่ประชุม “แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ (คำสั่งปัจจุบันกาล) จงสนทนากัน (heautois-plural, เฮอวาทอยส์ — พหูพจน์) ด้วยคำไพเราะอย่างเพลงสดุดี (psalms) เพลงนมัสการ (hymns) และเพลงสรรเสริญ (spiritual songs) คือร้องเพลงและกล่าวคำสรรเสริญในใจของท่านทั้งหลาย ถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า (อฟ. ๕.๑๙) มีคำกริยาที่ลงท้ายด้วย ing (participles) คำคำ — สนทนา ร้องเพลง กล่าวคำสรรเสริญ (ทำดนตรี) สั่งสอนและเตือนสติด้วยแรงของคำสั่งที่เป็นพหูพจน์สอดคล้องกับกริยา แต่ย์ (Thayer) อธิบายว่า “จงสนทนากัน” เป็น “ตอบแทนกัน, ทั้งสองฝ่าย, แยกกันและกัน” อีกครั้งให้สังเกต “จงให้พระคำของพระคริสต์ดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย (พหูพจน์ อย่างเช่น “ในทุกคน”) บริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งปวง สั่งสอนและเตือนสติซึ่งกันและกัน (เฮอวาทอยส์ — heautous) ด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญ คือร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าด้วยใจกรุณา” (กข. ๓.๑๖) หนังสือโกลโลซายเขียนถึง “สิทธิชนทั้งหลายและพวกพี่น้องที่ล้อมใสศรัทธาในพระคริสต์ที่เมืองโกลโลซาย” (กข. ๑.๒) “จงให้ดำรงอยู่ใน” เป็นคำสั่งปัจจุบันกาล “ในท่านทั้งหลาย” เป็นจำนวนพหูพจน์ “ซึ่งกันและกัน” เป็นนามที่ชี้ให้เห็นว่าเป็นการกระทำของทั้งสองฝ่าย

คราวนี้ให้เรามาสรุปโกลโลซาย ๓.๑๖ - ๑. พวกคริสเตียนได้รับอำนาจในการที่จะสอนและเตือนสติซึ่งกันและกันในบทเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญ ๒. คำสั่งนี้สั่งถึงสิทธิชนทุกคนและพี่น้องที่ล้อมใสที่โกลโลซายและเป็นสรรพ

นามที่กระทำแก่กันทั้งสองฝ่าย ๓. ภาษาที่ใช้รวมคำสั่งมาลา (Imperative Mood) พหูพจน์และสรรพนามที่กระทำทั้งสองฝ่าย ๔. คงเป็นการยากที่จะหาการบรรยายอะไรที่ชัดไปกว่านี้ถึงกิจกรรมของที่ประชุมที่ลิทอนทั้งหมดและพี่น้องที่โกโลซาเย จะทำการสอนและเตือนสติกันและกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงสรรเสริญด้วยพระกรุณาคุณจากใจแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ขอให้ผมทำให้คุณมั่นใจในสิ่งนี้ ถ้าหากคริสตจักรหาข้อพระคัมภีร์ข้อหนึ่งเหมือนอย่างนี้เกี่ยวกับการใช้เครื่องดนตรี ข้าพเจ้าจะไม่ติดดิน สันเท่าของเขาคงกระทบกันใ้อากาศ และเขาจะตะโกนจากหลังคาบ้านว่ามีเครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักร! ความพยายามในการปฏิเสธอำนาจในการร้องเพลงของที่ประชุมเป็นความพยายามของการโต้แย้งทั้งหมดหวังอย่างสิ้นเชิง

จำได้ไหมข้อโต้แย้งของเขาคือว่าข้อพระคัมภีร์ในพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับการร้องเพลงคือ ไม่ได้ “ออกคำสั่ง” (Prescribe) หรือ “ห้าม” (Prohibit) การใช้เครื่องดนตรี โดยไม่ได้ตั้งใจทำรีดได้เลิกการโต้แย้งพื้นฐานของเขา เขายอมรับว่าข้อพระคัมภีร์เหล่านี้ไม่ได้ “ออกคำสั่ง” เครื่องดนตรี “ออกคำสั่ง” หมายถึง “กำหนดลงว่าเป็นอย่างกฎหรือแนวทาง” เอลส์คราเว่นหลังจากข้อโต้แย้งทั้งหมดและคำโน้มน้าว เขายอมรับว่าพันธสัญญาใหม่คำสั่งให้ร้องเพลงไม่ได้จัดสรรกฎหรือแนวทางอะไรในการให้ใช้เครื่องดนตรี นี้อธิบายในมาตรการกว้างว่าจำเป็นที่จะต้องโต้แย้งจากพันธสัญญาเดิม วิหาร บุตรน้อยและเรื่อย ๆ ไป เพื่อจะหาอำนาจจากพันธสัญญาใหม่ที่ไม่ได้สอนอะไรไว้

สุดท้ายในการหาความสัมพันธ์ เขาพูดว่า “ร้องเพลง” ไม่ได้หมายความว่า “ร้องเพลงเท่านั้น” ถ้าพวกเขาจะพูดว่าพวกเขาจะออกไปที่ฟาร์มปศุสัตว์เพื่อจะร้องเพลงบางเพลง นั่นไม่ได้หมายความว่าเราจะเอากีตาร์ไปด้วยไม่ได้ นั่นอาจจะเป็นความจริง แต่เรารู้ได้อย่างไรว่าใครจะเอากีตาร์ไปด้วย? มันจำเป็นต้องกล่าวเพิ่มเติมเข้าไปในคำว่า “ร้องเพลง” สิ่งที่เรารู้อย่างแน่นอนจากคำว่า “ร้องเพลง” คือ “ร้องเพลง” ถ้ามีใครบอกว่าเขามีกาแฟถ้วยหนึ่ง นั่นไม่ได้หมายความว่าเขาไม่มีครีมหรือน้ำตาล แต่พวกเขาไม่ได้รู้จากเพียงคำว่า “กาแฟ” ถ้าหากใครสักคนสั่ง “กาแฟถ้วยหนึ่ง” นี้ไม่ได้ให้อำนาจแก่เด็กเลิร์ฟที่จะเพิ่มน้ำตาลสองช้อนหรือครีมเล็กน้อย เช่นกันเมื่อพระเจ้าให้อำนาจเราในการร้องเพลง ไม่ได้รวมทั้งเปียโน ออร์แกน กีตาร์และชุดเครื่องตีกลอง

ข้อโต้แย้งที่ ๔ พันธสัญญาใหม่พูดถึงเครื่องดนตรีในสวรรค์ ต่อไปนี้เป็นข้อที่เอามาอ้างถึง “ครั้นทรงรับหนังสือนั้นแล้ว สัตว์ทั้งสี่กับผู้ปกครองสี่สี่คนนั้นก็กราบลงเฉพาะพระเมษโปดก และผู้ปกครองทุกคนถือพิณและถือขันทองคำมีเครื่องหอมเต็มคือคำอธิษฐานของลิทอนทั้งปวง” (วว. ๕.๘) “ข้าพเจ้าได้เห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนกับไฟและบรรดาคคนที่ได้ชัยชนะแก่สัตว์ร้ายนั้นและแก่รูปมันและแก่เลขประจำชื่อของมัน ก็ยืนอยู่ริมทะเลแก้วนั้นถือพิณของพระเจ้า และเขาทั้งหลายร้องบทเพลงของโมเซผู้ทาสของพระเจ้ายกกับบทเพลงของพระเมษโปดกนั้นว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าผู้เป็นพระเจ้าที่ทรงฤทธานุภาพทุกประการ กิจการของพระองค์ทรงใหญ่โตและน่ามหัศจรรย์นัก ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นมหากษัตริย์แห่งประเทศทั้งปวง วิธีการทั้งหลายของพระองค์ทรงเป็นอันยุติธรรมและแท้จริง” (วว. ๑๕.๒-๓) ริดได้อ่านจากฉบับแปลเอ็นไอวี (NIV) ที่พูดว่า “พวกเขาได้ถือพิณซึ่งให้โดยพระเจ้าแก่พวกเขา” เมื่อผมได้ยินการทำการโต้แย้งนี้ (และผมได้ยินมันมาหลายครั้งแล้ว) ผมสงสัยบ่อย ๆ ว่าลิทอนในสวรรค์ไปเอาสายพิณสำหรับพิณของพวกเขามาจากไหน? พวกเขาสั่งมาจากบริษัทเซียร์ส (Sears) หรือ? ผมไม่ได้ถามในแง่ของความตลกเมื่อถามคำถามนี้ มันชี้ให้เห็นว่ามันไม่เข้ากันที่จะสมมติว่าสิ่งที่เป็นจิตวิญญาณเดินสวนสนามในสวรรค์เล่นพิณตามตัวหนังสือซึ่งทำด้วยโลหะ เส้นลวดและไม้ ความคิดทั้งหมดนี้เป็นการดูถูกสภาพวิญญาณในสวรรค์หลังจากตายและส่งราศีที่จะสำแดงให้เห็น ฟอย อี วอลเลส์ถามถูกต้อง “สิ่งที่เป็นวิญญาณจะทำอะไรได้กับสิ่งที่เป็พิณวัตถุ?” มันไม่มีพิณตามอักษรในสวรรค์ ไม่เคยมีและจะไม่มีวันมี ถ้าอย่างนั้นก็บอกผมเลยว่ารถยนต์ฟอร์ดตามตัวอักษรในสวรรค์” (วอลเลส์ หน้า ๒๔๘) หนังสือวิวรณ์เป็นวรรณกรรมที่เปิดเผยคำพยากรณ์ซึ่งบทเรียนสอนด้วยหมาย สัญลักษณ์และเป็นภาพจากละคร รายละเอียดเล็กในภาพไม่จำเป็นต้องเป็นตัวอะไรสักอย่าง แต่มันเป็นภาพที่ทั้งหมดได้เปิดเผยความหมายและวัตถุประสงค์ ที่จะเอาพวกนี้เป็นพื้นฐานของหลักคำสอนที่ทำให้พระกายของพระคริสต์แตกแยกและทำให้พี่น้องเห็นห่างกันมากกว่าร้อยปีมาแล้วจากการแสดงภาพเปรียบเทียบในหนังสือคำพยากรณ์เป็นการถือพระคำแห่งความจริงอย่างบ้าบิ่น มันน่าประหลาดที่คนสามารถอ่านเรื่อง “สัตว์สี่ตัว” และแกะ (พระเมษโปดก) ที่มี “เขาเจ็ดเขาและตาเจ็ดดวง” และ “ขันทองคำเต็มด้วยเครื่องหอม” และทะเลดูจแก้วมณีปนกับไฟ” และอื่น ๆ ทั้งหมดว่านี่เป็น

คำเปรียบยกเว้นพิณ อีกอย่างคือ มีพิณกี่อัน? พวกคุณเคยเห็นเครื่องดนตรีในการนมัสการไหม? พวกมันส่วนมากไม่ค่อยได้ใช้ คุณคงจะพบกีตาร์หนึ่งตัวและแทมบาริน

การตั้งหลักคำสอนที่ทำให้พระกายของพระคริสต์แตกแยก และเห็นห่างจากพี่น้องมากกว่าหนึ่งศตวรรษบนการล่าแค้นที่เป็นคำเปรียบเทียบกับหนังสือคำพยากรณ์เป็นการถือพระคำแห่งความจริงอย่างบ้าบิ่น แต่แอสลีย์บอกว่ามันไม่สำคัญว่าพิณเป็นตามตัวอักษรหรือคำเปรียบ เขาโต้แย้งว่าพระเจ้าจะไม่ใช้มันมาแสดงเป็นคำเปรียบถ้าหากว่าพวกมันผิด ไม่มีใครเคยบอกว่ามันเป็นสิ่งที่ผิดจริย-ธรรมกับพิณหรือเครื่องดนตรีอื่นๆ พระเจ้าตรัสถึงพวกมันในหนังสือวิวรณ์เช่นเดียวกับที่พระองค์ตรัสถึงแทมบารินค้ำ คันทันประทีปทองคำ เครื่องหอม บัลลังก์ มงกุฎทองคำและสิ่งอื่นๆอีกหลายสิ่งที่เราไม่คาดว่าจะพบเห็นในการนมัสการของคริสตจักร ที่ไหน โอ ที่ไหนที่เป็นข้อพระ-คัมภีร์ซึ่งให้อำนาจในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่? คุณลองสมมติซิว่าทำไมริค แอสลีย์และคนอื่นถึงไปหาในพันธสัญญาเดิมพูดเรื่องเกี่ยวกับวิหาร ทำการอ้างถึงเครื่องดนตรีในสภาพสวรรค์ ชุดและเกาหาข้ออะไรก็ได้ที่พวกเขาพบเครื่องดนตรีที่มีอยู่ที่ไหนในพระคัมภีร์? มันเป็นเพราะพวกเขาหาไม่มันไม่พบในที่แห่งเดียวที่พวกเขาต้องการให้มันอยู่ — การนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ ลองคิดมันดูเอง

ข้อโต้แย้งที่ ๕ ความคิดของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับของประทานสนับสนุนการปฏิบัติในการใช้เครื่องดนตรีสรรเสริญ โกลที่สดุเท่าที่ผมตัดสินใจได้ แอสลีย์ไม่เคยพัฒนา “ความคิดตามพันธ-สัญญาใหม่ของของประทาน” ของเขาจากคำสั่งสอนของพระคัมภีร์ ตามความคิดของเขา “ของประทาน” หมายถึงคนมีของประทานหรือตะลันต์ เขาหรือเธอมีสิทธิ์ที่จะใช้ของประทานนั้นในกิจกรรมของที่ประชุมนมัสการพระเจ้า เขาพูดว่าการเล่นเครื่องดนตรีถวายเกียรติแก่พระเจ้าเป็นการกระทำของการนมัสการ ผมตีใจที่จะให้สังเกตว่าเขาไม่ได้พยายามที่จะหลีกเลี่ยงแบบเก่าว่าเครื่องดนตรีไม่ได้อยู่ “ในการนมัสการ” แต่เป็นเพียงแค่ “เครื่องช่วยในการนมัสการ” เขาพร้อมจะยอมรับว่ามันอยู่ในการนมัสการ และการเล่นเครื่องดนตรีเป็นการกระทำของการนมัสการ ดังนั้นถ้ามันอยู่ในการนมัสการและเป็นกริยาของการนมัสการ มันจึงเป็นการกระทำที่ได้รับอำนาจให้ทำหรือมันเป็นการกระทำที่ไม่ได้รับอำนาจให้ทำ ถ้าหากมันเพียงความปรารถนาหรือความชอบของมนุษย์ มันก็ไม่ได้รับอำนาจให้ทำ พระเยซูตรัสว่า “เขาปฏิบัติเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาคำของมนุษย์สอนว่าเป็นพระบัญญัติ” (มธ. ๑๕.๙) เพียงความจริงที่ว่าคนหนึ่งมีตะลันต์ไม่ได้ เป็นกฎอำนาจของพระเจ้าสำหรับเขาที่จะสอดแทรกการกระทำที่ไม่ได้รับอำนาจให้ทำเข้ามาในการนมัสการพระเจ้า คนเรามีของประทานแตกต่างกัน คนหนึ่งอาจจะมิใช่ของประทานหรือตะลันต์สำหรับการสอน อีกคนสำหรับการหนุนใจ อีกคนสำหรับการให้ อีกคนสำหรับแสดงความเมตตา เก็บไว้ในสมองว่าแต่ละของประทานชี้แนะไว้ในพระคัมภีร์เพื่อสำหรับบางสิ่งที่พระเจ้าปรารถนาหรือให้อำนาจ ไม่ใช่ทุกของประทานมีไว้ใช้ในการประชุมสาธารณะของคริสตจักร ดังนั้นเฉพาะของประทานตามความคิดของพระคัมภีร์เท่านั้นมีไว้สำหรับการใช้ตะลันต์ของเราตามที่พระเจ้าปรารถนาในขอบเขตที่เหมาะสม บางตะลันต์อาจจะถือรักษาในบ้าน อันอื่นมีในชุมชน และอันอื่นสำหรับในที่ประชุม ไม่มีหลักการปฏิบัติทั่วไปในพระคัมภีร์ที่ทุกคนที่มีตะลันต์ถูกออกแบบไว้ให้ใช้ในการนมัสการสาธารณะของคริสตจักร

ความพยายามคว่ำสุดท้ายจริง ๆ มันกล่าวไว้ว่า “คุณไม่สามารถเปิดพระคัมภีร์ของคุณและแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าห้ามไว้ที่ไหน?” นี่อาจจะข้อโต้แย้งที่เก่าแก่ที่สุดที่สนับสนุนการใช้เครื่องดนตรี สิ่งที่ริคจำเป็นต้องแสดงให้เห็นคือว่าที่ไหนที่พระเจ้าให้อำนาจในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการแทนที่จะเรียกร้องให้คนอื่นแสดงให้เห็นว่าพระเจ้าห้ามไว้ตรงไหน ที่ไหนที่พระเจ้าห้ามไม่ให้ใช้การเผาเครื่องหอม อธิษฐานต่อนางมาเรีย พรหมทกรก ใช้น้ำศักดิ์สิทธิ์หรือการจับข้อมือเป็นการกระทำของการนมัสการ? เป็นหน้าที่ของผู้เสนอการปฏิบัติเหล่านี้ที่จะแสดงให้เห็นว่ามีอำนาจมาจากพระเจ้าสำหรับพวกมัน พระคำของพระเจ้าไม่ได้ตรัสว่า “เจ้าจะต้องไม่ได้รับบัพติศมา-มาในนมเนย” แต่มันสอนว่าให้บัพติศมาในน้ำ (กจ. ๘.๓๖-๓๘) พันธสัญญาใหม่ไม่ได้พูดว่า “เจ้าอย่าใช้เครื่องดนตรี” หรือเป็นการจำเป็นที่จะต้องพูดอย่างนั้น สำหรับคริสเตียนได้รับการสอนว่าให้ร้องเพลงด้วยกรุณาคุณในใจต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า (กข. ๓.๑๖) พระเจ้าได้ให้การสอนที่เจาะจงให้กับคนของพระองค์เกี่ยวกับพวกเขาต้องทำอะไร และพวกเขาควรพอใจกับสิ่งที่พระเจ้าได้เปิดเผยให้แล้ว ถ้าใครอยากที่จะเพิ่มให้มากขึ้นอีกกว่าที่พระเจ้าได้ตรัส ให้เขาจัดหาอำนาจมาสำหรับการกระทำของเขา

คำปราศรัยโต้แย้งการใช้เครื่องดนตรี

ใกล้จบบทเรียนของเขา ริคกล่าวว่าเขาปรารถนาที่จะพูดเกี่ยวกับคำโต้แย้งสองอันต่อการใช้เครื่องดนตรี

๑. ข้อโต้แย้งจาก พซัลโล (Psallo) พซัลโลเป็นคำในภาษากรีกที่ใช้ในพันธสัญญาใหม่ซึ่งโดยปกติจะแปลว่า “ร้องเพลง” ริคชี้ให้เห็นว่าความหมายเริ่มแรกหมายถึง “การตั้ง” ในตอนแรกคำนี้ไม่จำเป็นต้องมีส่วนเกี่ยวข้องกับเครื่องดนตรี มันสามารถหมายถึง “ตั้งหนด” หรือ “ตั้งสายคันธนู” มันมีความหมายเกี่ยวกับเครื่องดนตรีมีความหมายว่า “เล่น” หรือ “ตั้งสาย” ตามพจนานุกรมภาษากรีกแตร (Thayer) คำนี้มีมีความหมายเช่นนี้ในพันธสัญญาใหม่ เขาขยายความมั่นใจว่า “ในพันธสัญญาใหม่ — “ร้องเพลงสรรเสริญ ฉลองการสรรเสริญพระเจ้าในการร้องเพลง” เครื่องดนตรีไม่ได้มีส่วนร่วมอยู่ในคำว่า “พซัลโล” เมื่อคำมีความหมายถึงการเล่นเครื่องดนตรีจะบอกถึงกรรมของ “การตั้ง” จะบอกชื่อหรือเป็นนัยในเนื้อหา ดังนั้นพซัลโลที่หมายถึงเครื่องดนตรีมันจำเป็นต้องบอกชื่อเครื่องดนตรีหรือจัดการเพิ่มเข้ามาในคำ ในเอเฟซุส ๕.๑๙ พวกเขา พซัลโลนเทส (Psallontes) “กับหัวใจ” ไม่มีเครื่องดนตรีอื่นเอ่ยชื่อไว้ เฟอร์กูสันกล่าวไว้อย่างฉลาดว่า “ตามคำเปรียบที่เหมือนกัน ถ้าหากเปาโลคิดถึงพซัลโลในความหมายกว้างๆ ของ ”การทำทำนองดนตรี” หรือแม้กระทั่ง “เล่น” ท่านก็ได้เจาะจงเครื่องดนตรีไว้ที่เสียงทำนองจะต้องทำจากมัน ชื่อคือ ”หัวใจ” (เฟอร์กูสัน หน้า ๑๘)

ริคดูเหมือนจะยืนยันชะโยว่าพซัลโลรวมมากกว่าแค่ร้องเพลงในเวลาของพันธสัญญาใหม่ เขาพูดว่าคริสเตียนในศตวรรษแรกจะต้องรู้ว่ามันหมายถึงอะไร อันนี้เราเห็นด้วย คราวนี้ให้เรากลับมาถึงคำถามพื้นฐานที่ทำให้คำโต้แย้งของริคทั้งหมดอ่อนลงสำหรับการใช้เครื่องดนตรี “ทำไมคริสเตียนเริ่มแรกถึงไม่ใช่เครื่องดนตรี?” พวกเขาได้แสดงให้เห็นจากทั้งคำสอนของพันธสัญญาใหม่และประวัติศาสตร์คริสตจักรเริ่มแรกว่าไม่มีเครื่องดนตรีอยู่ที่นั่น ตามที่ริคเองได้โต้แย้งคริสเตียนศตวรรษแรกจะต้องรู้ความหมายของคำว่า พซัลโล แต่ที่เห็นได้ชัดพวกเขาไม่ได้เข้าใจว่าความหมายของมันรวมเครื่องดนตรีเพราะพวกเขาไม่มีเลย หลักฐานทางประวัติศาสตร์เป็นสิ่งสำคัญในการอภิปรายครั้งนี้ มันไม่เพียงแต่แสดงให้เห็นการปฏิบัติของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่ แต่แสดงให้เห็นว่าพวกเขาเข้าใจความหมายของภาษาของพวกเขาเองด้วย

๒. กฎของการแยกออกไป (The Law of Exclusion — argument from silence, การโต้แย้งจากความเงียบ) อาจเป็นไปได้ที่ไม่มีคำโต้แย้งต่อต้านเครื่องดนตรีที่ทำความลำบากใจและคับ-แค่นให้แก่ผู้เสนอมามากไปกว่าอันนี้ มันเป็นหลักการที่การกระทำในการนมัสการในที่สาธารณะของที่ประชุมของคริสตจักรต้องมีอำนาจมาจากพระเจ้า (กช. ๓.๑๗) พระคัมภีร์เงียบเกี่ยวกับการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักร ดังนั้นจึงไม่มีอำนาจจากพระเจ้าสำหรับการใช้มัน หลักการนี้ง่ายถูกต้องตามพระคัมภีร์ ถูกตรรกวิทยา เข้าใจง่ายและตอบไม่ได้ และนี่เป็นเหตุทำไมมันถึงทำให้คนที่ต้องการใช้เครื่องดนตรีและตัดสินใจที่จะมีมันไม่สมหวัง

ให้เราหยุดคิดชั่วครู่ถึงความขัดแย้งที่อยู่การความพยายามปกป้องการใช้เครื่องดนตรีของริค ในด้านหนึ่งเขาได้ทำงานขยันที่จะแสดงให้เห็นว่าเครื่องดนตรีนั้นถูกต้องตามพระคัมภีร์ในการนมัสการในคริสตจักรพันธสัญญาใหม่ จากพระเยซูและพวกอัครสาวกในวิหารของพวกเขาไปจนถึงเรื่องบุตรน้อยกลับมาบ้านที่มีมะโหรีและเต็นรำ สำรองทั่วพันธสัญญาเดิมและพยายามที่เอาพิณที่มีตัวตนในสวรรค์ เขาได้ทำงานจริง เขาไม่พบมันที่เขาต้องการมัน แต่เขาได้พยายามสุดกำลัง คำถามคือ ทำไมเขาแสวงหาที่จะพิสูจน์ตามที่เขาได้พยายามอย่างเอาเป็นเอาตายเว้นแต่เขาเชื่อว่ามันจำเป็นต้องมีอำนาจในการที่จะใช้มัน? สุดท้าย เมื่อเขาลงมาถึงข้อสรุปของการประกาศของเขา เขาบอกว่าความเงียบไม่มีความสำคัญ เขาบอกพวกเราว่า “ความเงียบในพันธสัญญาใหม่เรื่องเครื่องดนตรีไม่ได้เป็นความตั้งใจ มันเป็นเรื่องบังเอิญ” คุณเข้าใจตรงนี้ไหม? **พันธสัญญาใหม่เงียบในเรื่องการใช้เครื่องดนตรี!** ริคพูดเอง แต่ว่าเป็นเรื่องบังเอิญ มันไม่ใช่ความตั้งใจ เขารู้ได้อย่างไร? ว่าความเงียบเป็นความบังเอิญหรือความตั้งใจ แต่อย่างไรก็ตามเขายอมรับว่า “พันธสัญญาใหม่เงียบในเรื่องเครื่องดนตรี” พันธสัญญาใหม่พูดถึงเครื่องดนตรีในการเกี่ยวพันต่างๆ แต่มันเงียบในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักร ในข้อโต้แย้งของเขามีผลว่า “ใช่ ผมบอกคุณว่าผมจะหาพบการใช้เครื่องดนตรี ใช่ ผมพูดว่าผมสามารถพิสูจน์ได้ว่ามันถูกต้องตามพระคัมภีร์ ใช่ ผมไปหาในข้อพระคัมภีร์ทั้งหมดในพันธสัญญาเดิมและพันธสัญญาใหม่เพื่อจะทำคดีนี้ แต่ในที่สุดผมจำเป็นต้องบอกคุณว่าพันธสัญญาใหม่ เงียบ ในเรื่องเครื่องดนตรี” ขอขอบคุณครับคุณริค

เหลืออะไรที่จะให้ริคทำ? เขาต้องสู้กับสิ่งที่เขาเรียกว่า “กฎแห่งการแยกออก” เขาต้องแสดงให้เห็นว่าความเจียมของพันธสัญญาใหม่เกี่ยวกับเครื่องดนตรีไม่มีความหมาย ดังนั้นเขาเสนอคำถาม “สารที่ยิ่งใหญ่อะไรที่พระเจ้าเคยสื่อโดยไม่ได้พูดอะไรเกี่ยวกับมัน?” ฟังให้ดีๆ

พระเจ้าสื่อว่าพระเยซูของคัมภีร์ผู้เป็นเจ้าของเรายิ่งใหญ่กว่าพวกทูตสวรรค์ในสวรรค์ และพระองค์ได้สื่อโดยความเจียมโดยไม่ได้บอกอะไรเราเกี่ยวกับมัน ดูเอ็บบราย ๑.๕ “เพราะว่าใครเล่าในพวกทูตสวรรค์นั้นที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาเวลาใดว่า ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราเป็นบิดาของท่านแล้ว” ผู้เขียนได้กล่าวถึงพระเยซูว่า “พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าพวกทูตสวรรค์มาก” (ฮบ ๑.๔) เขาพิสูจน์อย่างไร? เขาชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าไม่เคยตรัสในเวลาใดกับพวกทูตสวรรค์ว่า “ท่านเป็นบุตรของเรา” ทำไม? พระคัมภีร์เจียมในเรื่องนี้ มันกล่าวถึงบางสิ่งที่พระเจ้าไม่ได้ตรัส พระองค์ไม่เคยตรัสกับพวกทูตสวรรค์ และใช้ภาษาที่พระองค์ใช้กับพระคริสต์ ใช่ครับ พระเจ้าบางครั้งสอนโดยความเจียม พวกเราก็ทำด้วยเหมือนกัน หมอออกไปสั่งยาไปให้เภสัชกร มันออกคำสั่งสำหรับเพนนิซิลิน (Penicilin) ให้แก่ไขข้อคนป่วย แต่ใบสั่งเจียมเกี่ยวกับแอมม็อกซิลิน (Amoxicillin) แอมม็อกซิลินไม่ได้ถูกสั่งให้แก่คนป่วย แต่มันไม่จำเป็นที่หมอจะต้องเขียน “อย่าให้ยาแอมม็อกซิลิน” ความเจียมเป็นสิ่งที่สำคัญ พันธสัญญาใหม่สั่งให้อ่านอย่างชัดเจนในการร้องเพลง มันเจียมเกี่ยวกับเครื่องดนตรี มันไม่จำเป็นที่พระเจ้าต้องตรัสว่า “เจ้าอย่าใช้เครื่องดนตรี” มันไม่ได้รับอำนาจคำสั่งให้ทำ ริคถามว่าพ่อแบบไหนที่จะลงโทษลูกในสิ่งที่ไม่ได้พูด คำตอบอาจจะเป็น “พ่อที่ดี” มันเกิดขึ้นทุกวัน พ่อให้ภรรยาแยกหยนตู่ลูกชายหรือลูกสาวและพูดว่า “ไปที่ร้านช้อปปิ้งมาแกลลอนหนึ่ง” สังเกตด้วยว่าพ่อไม่ได้สั่ง “อย่าไปที่ร้านขายเบียร์ อย่าไปที่ลานเล่นโบว์ลิ่ง อย่าไปที่สโมสรเต้นรำ” พ่อบอกลูกชายหรือลูกสาวให้ทำอะไร เขาเจียมในหลายๆ เรื่องที่ไม่ให้ทำ มันไม่จำเป็นที่จะต้องออกชื่อมันว่าเป็นอะไร พระเจ้าตรัสแก่เราว่าเราต้องทำอะไรในการนมัสการพระองค์ ไม่จำเป็นที่จะต้องตรัสว่า “อย่าอธิษฐานต่อนางมาเรีย อย่าเผาเครื่องหอม อย่าใช้เครื่องดนตรี” พระคัมภีร์เจียมในเรื่องพวกนี้ แต่ความเจียมของพระเจ้าสำคัญ

สิ่งที่น่าหวังใจจริง

ในตอนจบของการนำเสนอของริค แอชลีย์ซึ่งเขาเรียกในสุนทรพจน์ว่า “สิ่งที่น่าหวังใจ” เขาหวังเกี่ยวกับพวกที่ “ต่อต้านต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี” จะพูดเกี่ยวกับพระคัมภีร์และอะไรๆที่จะพูดถึงพระเจ้า เขาเชื่อว่าไม่ว่าจะเป็นอะไรที่ “พวกต่อต้านเครื่องดนตรี” จะพูดเกี่ยวกับพระ-คัมภีร์และเกี่ยวกับพระเจ้า ขอให้จำไว้ว่าริชแลนดฮิลส์ก็เคยอยู่ในค่ายเดียวกันกับพวกต่อต้านเครื่องดนตรีจนกระทั่ง “สามวันก่อนที่พวกเขาจะประกาศการตัดสินใจเพิ่มเครื่องดนตรีในการปฏิบัติ” ตามกำหนดมาตรการรวมตัวของพวกเขาที่ส่งเรื่องให้แก่เลขาธิการกับรัฐเท็กซัส ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๑๙๙๔ พวกเขาได้ให้คำจำกัดความคริสตจักรของพระคริสต์ว่าเป็นกายของผู้เชื่อที่ปฏิบัติ “ร้องเพลงของการสรรเสริญและหนุนใจ ปราศจากการใช้เครื่องดนตรี” (ข้อเน้นจัดสรรให้) ครับ เพื่อนที่รัก นั่นคือค่านิยมของริชแลนดฮิลส์เองว่าอะไรถึงสถาปนาคริสตจักรของพระ-คริสต์ ทุกอย่างเปลี่ยนหมดในวันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๐๐๖ เมื่อเอกสารได้รับการยื่นเสนอกับเลขาธิการรับเท็กซัสที่ละเวินวีสตูดท่าย ตามรายงานของคริสเตียนโครนิเคิล การประกาศใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการทำในวันอาทิตย์ที่ ๑๙ พฤศจิกายน ๒๐๐๖ เพียงแค่สามวันหลังจากยื่นขอแก้ไขของพวกเขา ริชแลนดฮิลส์เคยต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี (ไม่ใช่แค่ไม่ใช้เครื่องดนตรี) เมื่อริคไปทำงานที่นั่นและสำหรับปีทั้งหมดที่เขาทำงานที่นั่นจนกระทั่งสามวันก่อนที่พวกเขาจะทำการประกาศของพวกเขา หลังจากประกาศนั้นสามอาทิตย์ เขาเทศน์ดุเดือดต่อสู้ “พวกที่มีจุดยืนต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี”

คำกล่าวปิดของเขาเกี่ยวกับพระคัมภีร์ และพระเจ้าย้อนกล่าวถึงการโต้เถียงของเขาก่อนนี้ที่ว่าใครก็ตามที่อ่านพระ-คัมภีร์เป็นครั้งแรกจะไม่สรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการเป็นสิ่งที่ผิด พวกเราได้แสดงให้เห็นว่ามีคนเป็นพันที่สรุปอย่างนั้น และการใช้เครื่องดนตรีเป็นสิ่งประดิษฐ์ในภายหลังของคริสตจักรคาทอลิกในยุคกลาง เขาพูดว่าพระเจ้าไม่ได้เปลี่ยนไปเปลี่ยนมาในการยอมรับการสรรเสริญในยุคหนึ่งแล้วไม่ยอมรับในยุคอื่น นี่อีกเป็นการยอมรับว่าเขาไม่สามารถหาการปฏิบัติของเขาในพันธสัญญาใหม่ บัญญัติเดิมได้รับการยกเลิกไปแล้วและตรึงไว้ที่กางเขน (กข. ๒.๑๔)

คำสรุป

ทำไมถึงอุทิศความสนใจที่จะตอบข้อเสนอของคนๆ เดียวจากคริสตจักรเดียว? ประการแรก นี่ไม่ใช่ที่ประชุมเป็นเพียงแค่ว่าที่ประชุมหนึ่ง โครนิกเคิลเรียกมันว่า “คริสตจักรของพระคริสต์ที่ใหญ่ที่สุด” ริชแลนฮิลส์เวลาเดินคนละก้าวกับคริสตจักรของพระคริสต์ส่วนมาก บางแห่งจะได้รับอิทธิพลจากการกระทำของพวกเขา ตามที่พวกเราสังเกต ริชแลนฮิลส์เคยยื่นขึ้นต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีในอดีตจนถึงจุดที่การต่อต้านนั้นในคำนิยามที่ว่า อะไรสถาปนาคริสตจักรของพระคริสต์ พวกเราเชื่อมั่นเป็นเรื่องสำคัญที่จะตรวจสอบเหตุผลของพวกเขา ในการเปลี่ยนจุดยืนที่พวกเขาเคยยึดถือมาถึงสี่สิบปีในอดีต

ประการที่สอง นักเทศน์ที่ริชแลนฮิลส์ไม่ใช่เป็นนักเทศน์ธรรมดาคนหนึ่ง เขาเป็นคนที่มียุทธศาสตร์กว้างไกล ริช แอชลีย์เป็นนักพูดเก่ง นักพูดที่มีความสามารถและเป็นนักส่งเสริมที่จิตใจที่สุด เขาจะทำให้บางคนหลงตามไป หลังจากตรวจสอบการปกป้องการใช้เครื่องดนตรีของเขา พวกเราเชื่อว่าเขาแข็งแกร่งในด้านบุคลิกมากกว่าด้านเนื้อเรื่อง คำพูดของเขาถ้าลดลงมาเป็นการเขียนจะไม่มีผลเท่ากับการใช้โวหารปาก ข้อโต้แย้งของแอชลีย์สำหรับการใช้เครื่องดนตรีเหมือนกับสายไหมหวาน – มันหวานที่จะชิมและดึงดูดตาแต่ว่างเปล่าด้วยเนื้อแท้ ชาวเท็กซัสมีคำกล่าวเกี่ยวกับคนที่แต่งตัวชุดความบอยที่ปราศจากประสบการณ์จริงว่า – “มีแต่หมวกและไม่มีวิ้ว” เขาปรากฏตัวดูดี ปั่นไยได้สวยและเล่นอารมณ์หนัก แต่ในที่สุดเขาไม่ได้ทำให้เรื่องเขาออกมาให้เห็น เขาพูดพอที่จะให้ผู้สนับสนุนเขาพอใจและทำให้คนที่ต้องการที่จะซื้ออยู่แล้วเชื่อมั่นอะไรที่เขาต้องการขาย แต่ไม่มีใครสามารถทำสิ่งที่เป็นไปได้ เขาไม่สามารถหาเครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใหม่

ปฏิบัติการเพิ่มเติม

ฮิวจ์ ฟูลฟอร์ด (Hugh Fulford)

ในคำเทศนาของภราดรแอชลีย์พูดว่า พระเจ้าได้สำแดงกับเขาเมื่อสิบกว่าปีมาแล้วว่าเขาจะต้องเทศนาคำเทศนาเรื่องนี้ ถ้าหากมันเป็นอย่างนั้น พระเจ้าได้บอกเขาหรือเปล่าว่าต้องรอถึงสิบปีค่อยเทศน์? เขาเปรียบเทียบบทเรียนของเขาเหมือนกับคำต่อว่าของเปาโลต่อเปโตรที่ไม่สามัคคี-ธรรมที่โต๊ะสามัคคีธรรมจากคริสเตียนต่างชาติที่อันติโอเกีย (ฆต. ๒.๑๑๓) พูดเป็นนัยว่าเหมือนกับที่เปาโลได้ต่อว่าเปโตร ดังนั้นเขา (ริช แอชลีย์) ต้องต่อว่าพวกเราที่ต่อต้านเครื่องดนตรีในการนมัสการ และพระเจ้า “ได้สำแดง” สิ่งนี้กับภราดรแอชลีย์ ทำไมถึงต้องรอตั้งสิบปีก่อนที่จะแก้ไขพวกเรา? เปาโลรอสิบปีก่อนที่จะตักเตือนเปโตรหรือ?

ภราดรแอชลีย์ได้ทำการอ้างว่า ไม่มีใครที่เคย “สรุปว่าการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการผิดจากเพียงการอ่านพระคัมภีร์เอง” แต่ความจริงตามประวัติศาสตร์บอกว่า จอห์น คาลวิน (John Calvin ผู้ก่อตั้งนิกายเพรสไบเทเรียน) จอห์น เวสลีย์ (John Wesley ผู้ก่อตั้งนิกายเมธอดิสต์) อา-ตาม คลาร์ก (Adam Clark - นักเขียนคำบรรยายที่ยิ่งใหญ่ของนิกายเมธอดิสต์) และชาร์ลส์ สเปนเซอร์เจเน (Charles Spurgeon - นักเทศน์แบปติสต์ผู้ยิ่งใหญ่ที่เคยเกิดมา) ทั้งหมดต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ “เพียงแค่การอ่านจากในพระคัมภีร์เอง” (สำหรับการอ่านการอภิปรายละเอียดประวัติศาสตร์พวกเหล่านี้ ให้ผู้อ่านกลับไปอ่านฉบับเดือนมกราคม ๒๐๐๔ ของ “วิญญาณพระแสง” — THE SPIRITUAL SWORD) อาเล็กซานเดอร์ แคมพ์เบิ้ล, เจ ดับเบิลยู แม็คคาร์วีย์, โมเชส อี ลาร์ต รวมทั้ง “ผู้ยิ่งใหญ่” อื่นๆของกลุ่มพลังการฟื้นฟูพระศาสนาต่อต้านการใช้เครื่องดนตรี “เพียงแค่อ่านจากพระคัมภีร์เอง” ในช่วงห้าสิบปีแรกหลังจากการเริ่มกลุ่มพลังฟื้นฟูเครื่องดนตรีไม่เคยถูกนำมาใช้ในการนมัสการ ทำไม? ผู้คนแสวงหาการรับใช้พระเจ้าโดยวิธีทางที่พวกเขาค้นพบ “จากเพียงแค่การอ่านในตัวพระคัมภีร์เอง”

ในการเกี่ยวพันนี้ริคพูดยืนยันอย่างกล้าหาญว่า “ข้อโต้แย้งที่ใช้ต่อต้านเครื่องดนตรีดูเหมือนเป็นสิ่งประดิษฐ์ขึ้นสำหรับทุกคน เว้นแต่พวกเหล่านั้นที่ถูกเลี้ยงขึ้นมาให้ยอมรับพวกมัน” ถ้าอย่างนั้นอธิบายเรื่องนี้หน่อยว่า ทำไมคาลวิน, เวสลีย์, คลาร์ค, สเปนเซอร์, แคมป์เบลล์และคนอื่น ๆ อีกมากมายที่ปฏิเสธเครื่องดนตรี? พวกเขาไม่ได้ “ถูกเลี้ยงขึ้นมา” ให้ปฏิเสธเครื่องดนตรี เขาพูดว่า “เพียงแค่อ่านในตัวพระคัมภีร์เอง” จะไม่ทำให้สรุปว่าเครื่องดนตรีในการนมัสการผิด ผมขอยืนยันตรงกันข้าม ในการที่ไม่มีข้ออ้างอิงสักข้อเดียวในพันธสัญญาใหม่ทั้งหมดถึงเครื่องดนตรีในการนมัสการ คนถ้าจะ “เพียงแค่อ่านพันธสัญญาใหม่ในตัวมันเอง” จะสรุปว่าให้ใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการหรือไม่? มากยิ่งกว่านั้นไม่ใช่เรื่องผิดปกตินิยามพันธสัญญาใหม่ที่คนจะมีมุมมองที่ผิดในเรื่องต่างๆที่สำคัญ ปรีติกลาและอะกุลาได้เอาอะโปโลออกมาคุยส่วนตัวและ “สั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ละเอียดขึ้น” (กจ. ๑๘.๒๖) ทำไมทุกวันนี้เราถึงคิดว่าเป็นเรื่องแปลกที่คนจำเป็นต้องได้รับการสั่งสอนเพิ่มเติมในน้ำพระทัยและทางของพระเจ้า?

การปรนนิบัติในพันธสัญญาเดิม

ริคโต้แย้งการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสเตียนเพราะว่าสิ่งนี้ใช้ในพันธสัญญาเดิมรวมถึงเวลาก่อนสมัยพระบัญญัติ (ตัวอย่างเช่นมีระยวมและพวกหญิงยิสราเอล — อชด. ๑๕.๒๐) ริคเข้าใจอยู่ที่พระบัญญัติยกเลิกแล้วที่กางเขน แต่ก็ยังกลับไปฟังมันในการปกป้องการใช้เครื่องดนตรีในยุคคริสเตียน เขาไม่รู้หรือว่าภายใต้พันธสัญญาเดิมมีการตั้งร่ำในการนมัสการพระเจ้าด้วยรวมถึงมีระยวมและพวกหญิงยิสราเอล? เขาจะสอนแบบการนมัสการนี้ในที่ประชุมปัจจุบันหรือไม่? ภายใต้พระบัญญัติเดิมพระเจ้าสั่งให้เผ่าสัตว์เป็นเครื่องบูชาและเผาเครื่องหอม นี่เป็นที่ยอมรับได้ไหมทุกวันนี้?

ริคกล่าวว่า “พระคัมภีร์” ที่คริสตจักรเริ่มแรกใช้นั้นเป็นฉบับเซฟพูเจนท์ (เป็นพันธ-สัญญาเดิมภาษาฮีบราวยได้แปลเป็นภาษากรีกระหว่าง ๒๘๐ และ ๑๘๐ ก. ค. ศ.) และเนื่องจากพันธสัญญาเดิมให้อำนาจในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ นี่พิสูจน์ว่าคริสตจักรเริ่มแรกเชื่อว่ามันเป็นสิ่งที่ยอมรับ แต่พวกคริสเตียนเริ่มแรกได้รับการสอนอย่างถ้อยถนจากพวกอัครสาวกของพระคริสต์ว่าพันธสัญญาเดิมนั้นสำเร็จแล้วและถูกแทนที่โดยพระกิตติคุณ (รม. ๗.๔, มต. ๓.๒๔-๒๕, กข. ๒.๑๔, ฮร. ๑๐.๘-๑๐) และเมื่อพวกคริสเตียนยิวแสวงหาการนำเอาพิธีกรรมของโมเซและคำสั่งพิธีทางศาสนาเข้ามาในคริสตศาสนา พวกเขาได้รับการต่อต้านและแก้ไข (มต. ๓.๑๐-๑๔, ๔.๑๐-๑๑) ดังนั้นในขณะที่เซฟพูเจนท์มีคุณค่าสำหรับคริสตจักรเริ่มแรกในแง่จัดสรรประวัติศาสตร์เกี่ยวกับวิธีการที่พระเจ้าติดต่อกับมนุษย์ รวมถึงคำสั่งของพระองค์ต่ออับ-ราฮามและดาวิดเกี่ยวกับพระคริสต์ และจากแง่มุมที่มันมีคำพยากรณ์ถึงพระมาซีฮา แต่ไม่มีนัยแม้แต่นิดเดียวว่าคริสเตียนเริ่มแรกเชื่อว่าพวกเขาสามารถที่จะนมัสการพระเจ้าเป็นที่ยอมรับตามคำสั่งพิธีกรรมต่างๆในพันธสัญญาเดิม

ภราดรแอสลิ่งอ้างถึงเรื่อง “มะโหริและเต็นรำ” ในงานเลี้ยงที่บ้านของบุตรน้อย (ลก. ๑๕.๒๕) และแนะนำว่าเนื่องจากพระเยซูยอมรับกิจกรรมเหล่านั้น (ซึ่งในเนื้อหาไม่มีอะไรเลยที่แสดงให้เห็นว่าพระเยซูยอมรับพวกมัน เพียงแต่บอกว่ามันเกิดขึ้น) ดังนั้นการใช้เครื่องดนตรีจึงต้องไม่ผิด ริคกำลังบอกพวกเรายู่หรือเปล่าว่าสิ่งที่คนทำกันในงานเลี้ยงได้รับอนุญาตให้ทำกันได้ในการนมัสการของคริสตจักร? พวกเราสรุปว่าการเต็นรำเป็นการกระทำที่ยอมรับว่าเป็นการนมัสการพระเจ้าทุกวันนี้เนื่องจากมีการเต็นรำในงานเลี้ยงการกลับมาของบุตรน้อยหรือ?

ริค แอสลิ่ง ได้ทำเหมือนกับพวกนักเทศน์ของคริสเตียนเซริชได้ทำเป็นเวลาหลาย ๆ ปีมาแล้วในการอ้างว่าพซัลโลอนุญาตเครื่องดนตรี อ้างถึงความหมายต่างๆของคำนี้ตลอดประวัติศาสตร์การใช้ของมันแต่ไม่ต้องการที่จะยอมรับความหมายของคำ ณ เวลาของพระคริสต์และพวกอัคร-สาวก ถ้าพซัลโลมีความหมายจริงๆว่า “ดิ่งสายเครื่องดนตรี” นี่ก็เท่ากับว่าคริสเตียนทุกคนที่ถูกสั่งให้ “ร้องเพลง” (อพ. ๕.๑๙, กข. ๓.๑๖, ยก. ๕.๑๓) ต้องถูกสั่งให้ “ดิ่งสายเครื่องดนตรี” มันจะไม่ช่วยริคหรือใครอื่นก็ตามที่จะพูดว่า “เออละ คุณสามารถเล่นเครื่องดนตรีหรือไม่เล่นเครื่องดนตรีก็ได้” ถ้าเครื่องดนตรีอยู่ในคำว่า พซัลโล นั่นหมายความว่าทุกคนถูกสั่งให้พซัลโล ทุกคนถูกสั่งให้ “ดิ่งสายเครื่องดนตรี” น่าสนใจทีเดียวด้วยที่ภราดรแอสลิ่งเสนอว่าไม่ที่ไหนในพันธสัญญาใหม่ที่ที่ประชุมถูกกำหนดสั่งให้ร้องเพลง เพราะข้อพระคัมภีร์ต่างๆที่อ้างมาเบื้องต้นเป็นเนื้อหาของสายสัมพันธ์ส่วนตัวและการใช้ชีวิตประจำวัน ถ้าอย่างนั้นทำไมคริสตจักรที่ริชแลนต์ฮิลส์ถึงมีการร้อง

เพลงของที่ประชุม? ทำไมพวกเขาถึงสถาปนาที่ประชุมที่มีทั้งการร้องเพลง และที่ประชุมที่จะใช้เครื่องดนตรี? เขาเองเป็นคนพูดว่าการกระทำเช่นนี้ไม่มีกำหนดสั่งไว้ เปาโลได้เตือนว่า “อย่าไปเกินกว่าที่เขียนไว้แล้ว” (๑ ทธ. ๕.๖) อาจเป็นไปได้ไหมที่เปาโลไม่รู้ว่าท่านและผู้เขียนพันธสัญญาคนอื่นเพียงแค่อ่าน “ภาพวาดเบื้องต้น” ที่ไม่ต้องจริงจังกับมันและนำเอามาใช้ตลอดทุกยุคทุกสมัยของคริสตจักร!

คำสั่งให้ร้องเพลง

ในการพูดของภราดรแอสลีเขาได้พูดว่าข้อความในพันธสัญญาใหม่สั่งให้พวกเรา “ร้องเพลง” แต่ไม่ได้บอกว่า “ร้องเพลงเท่านั้น” และแนะนำพวกเราไม่ได้อ่านพันธสัญญาใหม่กันอย่างนั้น เขาได้พูดถึงคำสอนของเปาโลต่อติโมเธียที่ว่า “แต่จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย” เพื่อประโยชน์แก่กะเพาะอาหาร และถามว่า นี่ก็หมายความว่าติโมเธียไม่ต้องดื่มน้ำเลยเนื่องจากท่านเจาะจงแต่เหล้าองุ่นเท่านั้น” ถ้าภราดรได้อ่านข้อพระคัมภีร์ที่เขาพูดถึง (๑ ทธ. ๕.๒๓) เขาจะพบว่าติโมเธียได้ดื่มแล้วแต่คราวนี้ถึงได้รับการบอกให้ “อย่ากินแต่น้ำอย่างเดียวต่อไป แต่จงใช้เหล้าองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กะเพาะอาหารของท่าน และเพื่อบำบัดโรคที่บังเกิดแก่ท่านเนื่องๆ” ถ้าหากภราดรออสลีสามารถผลิตข้อพระคัมภีร์ที่ว่า “อย่าร้องเพลงอย่างเดียว แต่ให้เล่นเครื่องดนตรีได้ด้วย” พวกเรายินดีจะหยุดการต่อต้านการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ!

เขาได้พูดถึงยาโกโบ ๕.๑๔ ซึ่งคนเหล่านั้นที่ป่วยอยู่ถูกบอกให้เรียกผู้ปกครองของคริสต-จักรมา ภราดรแอสลีถามว่า “นี่หมายถึงพวกผู้ครองเท่านั้นหรือ?” ภรรยาผู้ปกครองหรือมัคนายกหรือคริสเตียนบางคนไปร่วมกับพวกผู้ปกครองได้หรือไม่? ริดดูเหมือนสิมไปว่าคริสเตียนทุกคนได้รับคำสั่งให้เยี่ยมคนป่วย (มธ ๒๕.๓๖) ดังนั้นจึงเป็นการเหมาะที่ภรรยาผู้ปกครอง มัคนายกและคริสเตียนคนอื่น ๆ จะเยี่ยมคนป่วยในเวลาเดียวกันกับพวกผู้ปกครองหรือเวลาอื่น มีข้อพระ-คัมภีร์หลาย ๆ ข้อที่บอกให้คริสเตียนทุกคนเยี่ยมคนป่วย ขอให้ภราดรกรุณาจัดสรรหาข้อพระ-คัมภีร์ที่ให้อำนาจในการเล่นเครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรหน่อย?

ภราดรแอสลีโต้แย้งจากความคิดในพันธสัญญาใหม่เรื่อง “ของประทาน” ว่าเป็นการให้กำลังใจในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการ — คนเหล่านั้นที่มีของประทานในการเล่นเครื่องดนตรีไม่ควรถูกทำให้หมดกำลังใจในการฝึกฝนของประทานนั้นในที่ประชุม แต่มีคริสเตียนที่มีของประทานแตกต่างกันในหลายๆด้าน — วาดรูป แกะสลัก ช่างไม้และอื่นๆ โดยทั่วไปคริสเตียนอาจจะใช้ของประทานเหล่านี้เพื่อประโยชน์ต่องานของพระคริสต์ แต่มีข้อพระคัมภีร์ไหนที่บอกว่าให้เอามาใช้ในการนมัสการของที่ประชุมไหม? เกิดถ้ามีคริสเตียนที่มีของประทานในการเต็นร่าล่ะ? เราควรจะอนุญาตให้มีการเต็นร่าในการนมัสการไหม? (อย่าลืมนะว่ามันทำกันในพันธสัญญาเดิมด้วย) ผมจำได้ว่าคายินมีตะลันต์ในการ “ทำไรไลนา” แต่เมื่อเขาเอา “ของประทาน” นี้มาให้แก่องค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการนมัสการ ของถวายของเขาถูกปฏิเสธ (ยช. ๔.๑-๕)!

อีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นสิ่งที่พวกนักเทศน์ของพวกเขาคริสเตียนเชิร์ชทำมาเป็นปีๆ ภราดรแอสลีพูดว่า “คุณไม่สามารถเปิดพระคัมภีร์และชี้ให้เห็นว่าที่ไหนพระเจ้าห้ามใช้เครื่องดนตรี” คุณก็ไม่สามารถที่จะเปิดพระคัมภีร์และชี้ให้เห็นว่าพระเจ้าห้ามไม่ให้ทหารรับบัพติศมาด้วยการพรม เผาเครื่องหอม อธิษฐานต่อนางมาเรีย มีโป๊ป และการปฏิบัติอื่นที่กระทำกันในโลกศาสนาอีกมากมาย

ภราดรแอสลีได้พยายามต่อไปอีกในการปกป้องการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการบนพื้นฐานที่ว่า มีพวกพิณในสวรรค์ ใช้ครับ และในข้อเดียวกัน (วิว. ๕.๘) พูดว่า พวกกะถางเผาเครื่องหอมในสวรรค์ด้วย! ดังนั้นทำไมเราไม่เริ่มการนมัสการในการร้องเพลง เล่นเครื่องดนตรี เผาเครื่องหอม และอาจจะมีคณะผู้แสดงของผู้ที่มี “ของประทาน” ของสมาชิกในการแสดงการเต็นร่าอย่างมีศิลปะด้วย? มันเป็นที่ยอมรับกันว่าหนังสือวิวรณ์เป็นหนังสือสัญลักษณ์มาก บรรยายถึงชัยชนะเต็ดขาดของคริสตจักรเหนือศัตรูของเธอ มีวัตถุที่กล่าวถึงเป็นทางด้านเนื้อหนังและสาระในวิวรณ์รวมถึงพระที่นั่ง แทนบูชา

ม้าและสัตว์อื่น ๆ ที่มีหลายเศียรและหลายขาและหลายหางและหลายนิ้วเท้า — ไม่สักสิ่งเดียวที่พวกเราจะนำกลับมาใช้ในการนมัสการของที่ประชุมของคริสตจักร

มันเป็นสิ่งสำคัญในคำพูดที่ “สิ้นและยกยอ” (รม. ๑๖.๑๘) ของภราดรแอชลีย์ไม่ได้ยกชื่อพระคัมภีร์แม้แต่ข้อเดียวที่ให้อำนาจในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสเตียน ความล้มเหลวในส่วนของเขาพูดเป็นจำนวนมาก แต่ถ้าหากมีชื่อพระคัมภีร์มันคงจะได้ถูกนำมาแล้วโดยคนเหล่านั้นที่อาเล็กซานเดอร์ แคมพ์เบลล์ ได้พูดด้วยเมื่อท่านเขียนว่า “สำหรับคนเหล่านั้นที่สภาพสัตว์กระดิกภายใต้การถูกข่มเหงการนมัสการของคริสตจักร ผมคิดว่าเครื่องดนตรีไม่ใช่เป็นแค่ความปรารถนาแต่เป็นสิ่งจำเป็นที่เงื่อนไขก่อนที่วิญญาณของพวกเขาจะเป็นไฟอย่างเช่นการอุทิศตัวของสัตว์ แต่สำหรับคริสเตียนทั้งหมดที่มีความคิดทางวิญญาณสิ่งช่วยเช่นนี้จะเป็นกระดิ่งว้าวในวงคอนเสิร์ต”

ดังนั้นในการวิเคราะห์สุดท้ายภราดรแอชลีย์ไม่อะไรใหม่แม้แต่อย่างเดียว หรือพูดอย่างน่าเชื่อถือจากชื่อพระคัมภีร์ในการใช้เครื่องดนตรีในการนมัสการของคริสตจักรตามพันธสัญญาใด “ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า” (๑ ปต. ๔.๑๑)